SOLDATUL

Nr. 219 | APARE MARŢEA, JOIA şi SAMBATA | **Foaie de lămuriri şi informaţii pentru ostaşi** | REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA STR. SARINDAR Nr. 5-7-9 BUCUREŞTI

CA LEII...

Şi încă odată s'a pus la încercare minunata forţă combativă a armatei noastre luptătoare de pe frontul răsăritean. Şi încă odată examenul a fost greu, ca să încununeze cu şi mai mare strălucire panoplia mândriei noastre naţionale. Intre Don şi Volga şi în inima Caucazului, viteijii infanterişti ai generalului Lascăr, inimoşii Vânători de Munte ai generalului Dumitrache s'au luptat ca leii, ca să frângă desperarea bolşevică deslănţuită în două poziţii cheie pentru încheierea ofensivei noastre de vară şi fixarea poziţiilor frontului de răsărit pentru campania de iarnă, care începe. „E[illegible] au fost eroi sunt încă", eroi vor fi mereu aceşti „pui de lei", aceşti minunaţi ostaşi ce se trag „din coasta Daciei şi-a Romei". Iar „Frunzele de stejar" la „Crucea de Cavaler al ordinului Crucea de Fier", ce împodobesc pentru întâia oară meritele unui ostaş negerman şi strălucesc pe pieptul generalului Lascăr, sunt mărturie că vitejia românească e preţuită şi admirată.

Din împrejurările ultimelor lupte ce se dau pe frontul de răsărit se desprinde limpede constatarea pozitivă de considerabilă valoare istorică şi militară, că armata română a deschis şi a încheiat, prin acţiunile ei hotărîtoare, un ciclu operativ, de cea mai mare însemnătate în desfăşurarea de până acum a campaniei contra bolşevismului. Astă primăvară, după cum remarca presa germană autorizată, prin rolul pe care l-a avut în Crimeea şi în sectorul Harcov, armata română a creat condiţiunile necesare campaniei din vara trecută, care ne-a dus, biruitori, în munţii Caucazului şi la gurile Volgei. Acest titlu, care ne-a fost recunoscut din înalt loc competent, sporeşte în volum şi conţinut prin contribuţia unităţilor româneşti, alăturea de vitezele armate ale Reichului, la stăvilirea ofensivei bolşevice de acum şi în care comandamentul sovietic a aruncat toate rezervele sale de oameni şi material, cu speranţa că ar putea să răstoarne raportul de forţe şi de poziţii în configuraţia răsboiului din Răsărit.

Faptul acesta, luat în parte sau privit în ambianţă, este egal de valabil, pentrucă din totalitatea acestor biruinţe parţiale se realizează marea biruinţă de mâine. Imensa putere militară a Uniunei Sovietice se macină succesiv, inevitabil, cu fiecare întâlnire, mare sau mică, dintre armatele noastre. Prăbuşirea ofensivei bolşevice din zilele trecute, în care rolul armatelor româneşti a fost precumpănitor, ne apropie cu paşi repezi, mai tari în hotărîrea noastră de a învinge şi mai ne[illegible] de ziua de mâine, de marea şi o pâcii, a ordinei şi dreptăţii pentru care luptăm, a[illegible] ca leii, până la moarte.

D. I. Cosma

Lansarea minelor de pe o navă românească în apele Mării Negre. (S. M. P.).

VITEJIA ROMÂNEASCĂ ESTE DE TOTDEAUNA

Cei cari nu ne cunosc s'au întrebat adesea asupra originei vitejiei româneşti. Li s'a părut că până ieri am fost alţii şi că ne-am schimbat aşa peste noapte, devenind deodată poporul cel mai viteaz din Europa. S'au făcut presupuneri peste presupuneri şi oameni în toată firea au căutat să demonstreze că s'a făcut o „minune" cu poporul român.

Noi, care ne cunoaştem, ne ştim originea şi strămoşii, rămânem desigur mai puţin miraţi de ceea ce face soldatul român pe frontul de răsărit. Pentru noi nu e nimic nou, ci totul e firesc şi în ordinea logică a lucrurilor.

N'am fost războinici, este adevărat. In trecut, de altfel, a fi războinic a însemnat a nelinişti mai mult sau mai puţin vecinii, a arunca priviri pofticioase asupra brazdei vecinului. Noi n'am avut această lăcomie. Am fost mulţumiţi cu ceea ce ne-au lăsat strămoşii.

Dacă n'am fost un popor de războinici în sensul de a căuta ceartă vecinilor, am fost în schimb aprigi apărători ai drepturilor noastre. Nu ne-am lăsat cotropiţi şi furaţi. Dacă vecinii au încercat să tăbărască asupra moşiei noastre, ne-au găsit întotdeauna gata spre a răspunde. Şi am răspuns apăsat, aşa după cum ştiu numai românii să răspundă. Au fost atâţia cari şi-au lăsat oasele pe meleagurile noastre.

N'am fost războinici, dar nu ne-am ferit niciodată de primejdie şi ne-a plăcut pericolul şi războiul, dacă a trebuit să-l ducem.

Am fost un popor mic, iar vecinii noştri au fost aproape întotdeauna mai puternici decât noi. Luptele pe cari le dam nu erau niciodată egale. Adversarul nostru era întotdeauna mai numeros şi mai bine înarmat decât noi. Totuşi atunci când trebuia să ne măsurăm puterile, noi eram acela cari dovedeam mai mult curaj şi mai multă bărbăţie. De fiecare dată reeditam povestea lui David şi Goliat. Puţini câţi eram, îl răpuneam de fiecare dată pe încrezutul Goliat.

In tot cursul istoriei noastre am dus războiul de apărare. Niciodată n'am fugit din faţa inamicului, ci l-am aşteptat la porţile noastre şi am dat lupta. Şi toţi au învăţat să ne cunoască şi să ne ştie de nume.

Era pe vremea când Ştefan cel Mare ţinea piept năvălirilor păgâne. Numele de român era cunoscut şi apreciat până la Sfântul Scaun. La sfârşitul secolului al XV-lea, un împărat german îi cere ajutor voevodului Mihai Viteazul împotriva ungurilor. Vitejia românească era de mult cunoscută până în cele mai îndepărtate ţări europene.

In anul 1877, o armată rusească se prăbuşea în faţa loviturilor armatei turceşti. Un mare duce i se adresa Regelui nostru Carol I, cerându-l să-l salveze pe ruşi sub orice condiţiuni. Este cu totul altceva că ruşii s'au dovedit ticăloşi şi-au [illegible]plătit ajutorul nostru prin [illegible] părţi din Basarabia. Fapt este că numai vitejia soldatului român a făcut minunea, înclinând balanţa victoriei într'acolo unde se găseau românii.

Am făcut întotdeauna minuni de vitejie. Ne-am luptat oricând şi oriunde, şi am băgat groază în duşmani şi ne-am făcut respectaţi.

In războiul din răsărit ostaşul român nu face altceva decât să continue tradiţia strămoşească. Atacaţi mişeleşte de acelaş vecin lacom, am pornit să ne recucerim pământul furat. Ne-am întâlnit cu duşmanul nostru de veacuri şi puşi faţă în faţă, l-am aplicat lovituri meritate.

Soldatul român a făcut cu adevărat minuni de vitejie, dar totul s'a desfăşurat aşa după cum era de aşteptat. Odesa, Sevastopolul, s'au prăbuşit la picioarele ostaşilor români, căci niciodată în trecutul nostru nu ne-au rezistat vrăjmaşii. Am biruit la Harcov, am biruit în Crimeea şi continuăm să biruim în Caucaz, deoarece vitejia noastră de totdeauna ne dă puteri nebiruite.

Este o bucurie pentru noi că azi întreaga Europă ne cunoaşte şi ne preţueşte. Noi ştim însă că poporul nostru a fost şi în trecut santinelă latină la porţile slavismului şi strămoşii noştri au salvat nu odată Europa de lăcomia invadatorilor din răsărit sau altă parte. Ca şi în trecut, ne facem şi azi şi ne vom face şi mâine datoria pe care vremurile ne-o dau sau ne-au dat-o. Bravi în trecut, bravi astăzi, vom şti să ne facem respectate numele şi drepturile.

A FOST O SĂRBĂTOARE CA NICIODATĂ

Pe tot cuprinsul ţării românismul a serbat sobru, fără sgomot, dar cu atât mai impunător, marea serbare a unirii.

N'a fost nici un fel de paradă sau discurs. Şi totuşi niciodată sufletul românesc nu s'a pronunţat mai categoric decât de data aceasta.

Am trăit şi vremuri când făceam din toate paradă şi căutam ocaziile de a rosti discursuri umflate. A doua zi uitam tot ceiace am jurat şi ne pierdeam pentru un an sau o jumătate de an în nepăsarea vieţii de toate zilele.

Ziua de 1 Decembrie îşi are semnificaţia sa măreaţă. Este încoronarea năzuinţelor româneşti de totdeauna. Intrată în conştiinţa românească ca o serbare naţională, ne-am grăbit la fiecare aniversare să ne afirmăm drepturile. Afirmarea noastră era însă grăbită şi fără suflet. O făceam din obişnuinţă şi mai ales ca motiv electoral.

Abia azi ne dăm seama de felul cum trebuie sărbătorită o zi de măreţia celei de 1 Decembrie. Şi mai ales abia azi ne dăm seama că numai prin afirmarea sângelui poţi păstra o unitate atât de greu câştigată.

Dacă în interiorul ţării sărbătoarea s'a făcut cu acea sobrietate mişcătoare, pe front ziua unirii a fost sărbătorită în adevărata ei măreţie. Răsunetul serbării a trebuit să ajungă în cele mai depărtate colţuri ale pământului.

De câte-va zile ofensiva rusească a pornit sălbatecă şi gigantică. Toate forţele ruseşti au fost strânse în câte-va sectoare pentru ca frontul aliaţilor să fie răsturnat, deschizându-se drum larg invaziei bolşevice în spre Europa. Intâmplarea face ca acolo unde se încearcă spargerea frontului să fie prezenţi alături de germani şi românii.

Ştirile sosite ceas cu ceas dovedesc felul cum răspund românii atacurilor ruseşti. A trebuit să vină un post de radio duşman, care să afirme în emisiunea sa, că pe acolo unde se află soldaţii români, nici un inamic nu poate trece.

Ziua de 1 Decembrie a căzut în mijlocul ofensivei bolşevice. Ea a fost sărbătorită de ostaşii noştri aşa după cum se cuvenea.

Astfel s'a sărbătorit în ţară şi pe front cea mai sfântă şi românească. Şi trebuie să recunoaştem că măreţia ei n'a fost întrecută vre-odată de altă sărbătorire.

Pe vremuri trebuia să ne trâmbiţăm drepturile, să invităm lumea care să ne audă cuvântările pentru a ne recunoaşte dreptatea. Eri ne-a auzit întreaga Europă, fără să fi rostit un singur cuvânt. drepturile noastre au fost afirmate prin gurile de tunuri şi mitraliere şi n'a fost om care să nu le fi auzit şi înţeles. Prieteni şi duşmani deopotrivă au trebuit să-şi dea seama că unitatea românească nu mai poate fi împiedicată, căci ea a fost încredinţată grijii şi misiunii soldatului român.

[illegible]

Pagina Literară

PRIZONIER LA BOLȘEVICI

de sblt. inv. CONST. C. MARIN

E ora opt și jumătate! Destul de întuneric. Descătușat de gentile și curelele ce mă'ncingeau, fără cască, după ce îmi leg cureaua portkartului de gât și de mâna zdrobită socotesc că e destul de întuneric pentru ca să mă pot retrage. Dar nu mă ridic bine și cad la pământ. Partea stângă îmi era nevătămată. Trebue dar, să mă retrag târâș. Puterile își făcuseră prea mult datoria și de data asta m'au părăsit. Singur! Mă văd complect singur. E groaznic când ultima nădejde ți-e spulberată. De-acum două lucruri: mor sau mă ia prizonier. Odată cu întunericul de afară și mintea începe să mi se întunece. Pierdută, lupta, pe plan fizic, nu trebuia — în nici un caz — pe plan moral., căci ar fi fost catastrofal. caut prin sforțări mari să-mi mențin cugetul clar. Aud voci. Parcă erau românești, par'că rusești. Caut să le deosebesc, dar greu. Da, da sunt românești. Ba nu. Ba da. Le strig de câteva ori, poate foarte încet, deși mi se părea că strig tare. Niște pași. Bucurie. În sfârșit, salvat! Setea, arsurile, durerile par'că-și ajunseseră culmea, fără să bănuesc c'aveam să'ndur altele cu cari nici măcar nu se pot compara. Stăteam cu fața'n sus, lângă groapa care m'adăpostise. În umbră se proectează trei forme. Șovăiam. Nu știam ce să cred. Să nu-i pot distinge? Nu sunt români?

Acum văd limpede forma căștilor. Nu sunt ai noștri. Cel din mijloc purta, pe cap, o bonetă și o grenadă; ceilalți aveau puști cu țepoaie. La zece metri, de mine, se opresc. Mă'nconjoară și se apropie. Unul, cu vârful baionetei, îmi mișcă brațul zdrobit. Într'o extremă durere am scos un geamăt. Se apleacă peste mine și-mi șoptesc pe rusește să tac. Nu pricepeam însă nimic, din ce-mi spuneau, atât doar că doreau mult să știe de sunt cumva ofițer.

„Comandir, comandir, năcealnic, năcealnic?!!!". „Nu, nu, le răspundeam — soldat.". Cel cu boneta scoase un pansament și-mi pansează brațul. Vor să mă ridice. Înainte însă, scot dela mine din buzunar, un pansament și li-l dau arătându-le și piciorul. Se miră, șoptesc, din nou, ceva și mă pansează și la picior. Vor să mă ridice dar nu pot merge, doi din ei au adus o targă și mă conduc la o camionetă. Cu santinela lângă mine, care tot mă descânta pe rusește îmi vorbea de „Ghiller" de „Antănescu", de „Basarabia", de „Ucraina" de „Adiessa". Dar mie [illegible] de conversație nu-mi ardea atunci. Durerile provocate de sdruncinăturile mașinei, erau neînchipuite. În puțină vreme suntem în Odessa. Mașina se oprește în fața unei case nu prea înalte. Era P. P. A. S.-ul lor și Comandatura o [illegible] evident. Din întunericul de afară mă isbește lumina orbitoare a unor becuri. Eram punctul de atracție al zilei de 30 August.

Încep trei acțiuni deodată. Întins pe masa de operații, doctorii mă pansau și-mi spălau sângele uscat, alții mă buzunăreau, luându-mi până și ochelarii — și'nsfârșit N. K. V. D.-ul mă cerceta prin interpretul lor, un jidov roșcat: „Cum îți zăci tăe mă băete?" „Constantinovici!", „De unde ești?", „Din Basarabia!". „Știi rusește?" „De mic am fost dus la București, așa că n'am avut când să'nvăț". „Meseria părinților?". „Tipografi!" le-am insinuat. „Gradul în armată?", „Sergent!". „Măi tu ești ofițer!". Subofițer!". „Nu". „Dacă te prindem că minți te'mpușcăm!". „Fie!".

Cu legitimațiile stăteam bine. Le purtam, de obiceiu, în portkart și-l îngropasem doar la Iliceva. Numai un singur act compromițător, destul de serios.

În portfeuille aveam ultima chitanță de plată a soldei. Și-aici tot noroc. Cel care m'a salvat a fost un creion automat pe care-l purtam agățat de portfeuille. L'au furat niște soldați ferindu-mă astfel la percheziție de verdictul de moarte. Pansat la mână și la picior, din nou pus pe targă, am fost luat de doi sanitari și escortat de două santinele. Contrariat întreb: „Pentru mine sunt soldații?". „Da!" fu răspunsul, aspru și tăios al unui basarabean încruntat.

Și-am ieșit. Clipe teribile. Clipe mai tari și mai vii decât viața. Asemeni celui care urcă scările eșafodului. Celui care se vede în fața plutonului de execuție. La aceasta se mai adăuga și pestilența prin care treceam și întunericul de afară mai negru decât în-dul. O încăpere. Aici trebue să fie camera de execuție. De ce, de ce însă așa de lași? Fără nici un fel de apărare? Nu mă mai împușcaseră ei odată? O moarte fulgerătoare e mult mai ușoară decât una care ți se insinuează, în prima nici n'ai timp să te gândești, pe când în a doua care te cuprinde încet, mori treptat. Și... dacă mă'mpușcă de ce m'au mai pansat? Câteva clipe numai și încordarea prin care treceam simțeam cum era să plesnească. Fie ce-o fi, dar înainte să mă lase să-mi fac rugăciunea. Poate, însă, atunci mai furioși vor fi pe mine și mai cu sete vor trage. Deodată lumină! Lumina ceia cât bine mi-a făcut! Lumina totdeauna e mântuitoare. Am intrat într'o cameră de spital. Și'n acea cămăruță m'au așezat, într'un pat, având vecini încă trei soldați ruși.

Eram culcat cu moartea în pat, lângă mine. Durerile-mi erau crescânde. Nimic, din ce-mi dădeau, nu puteam mânca. Atmosfera de spital era turburată, din când în când de tropote, de sguduiri, de zăngăte. În cămăruța mea era pelerinaj. Toți voiau să vadă cum arată un român care cutezase să le stea împotrivă. Alături de figuri blajine și compătimitoare, întâlneam fețele întunecate și niciodată mulțumite ale comisarilor bolșevici, cu sadisma pe buze oricând, ori privirile insinuante și perfide ale lui Iuda peste tot prezent.

Luni dimineața, la 1 Septembrie am fost transportat în altă parte. Oricine m'ar fi mișcat mi-ar fi provocat dureri sfâșietoare. Mașina-ambulanță a lor — nu din cele moderne — mă zdruncina și fiecare hop îmi provoca o nouă variație de chin. Pe drum le ceream apă. Îmi răspundeau — nu știu ce pe rusește — și-apoi râdeau. În sfârșit, după multe opreliști, după multe legitimații ajungem într'alt spital. Atmosferă grea. Fiecare era îngrijorat, fiecare dezorientat. Militari și civili. Mai mult militari.

Vaiete. Țipete. Mașini, încărcate cu răniți, soseau necontenit. Altele plecau pentru a se întoarce peste câtăva vreme. Deodată îi văd, alergând pe toți într'o parte. Nu știam ce este. Aud bubuituri puternice urmate de uruituri de avioane. Recunosc șuieratul I. A. R.-urilor noastre și ale Stukas-urilor aliate. M'au lăsat în mijlocul curții, lângă niște castani pe targă. Anti-aeriana trăgea de se cutremurau zidurile. Câteva șuierături care îți se înfigeau în inimă, urmate de explozii, arătau locul unde se bombarda. Sirenele de toate sistemele nu mai conteneau. În fundul adăposturilor au stat ciolovecii mult, după ce avioanele noastre își făcuseră plimbarea lor obișnuită. După vreo jumătate de oră sirenele vestesc plecarea, deci liniștea pentru ca după câteva clipe să înceapă din nou. Tunurile A.a. amuțesc, dar claxoanele mașinelor cer, enervate, să li se deschidă porțile.

Mase de carne, informe, veneau să-și salveze dramul de viață ce le mai rămăsese în urma potopului de foc. Unii mureau în mașini, pe drum, alții pe tărgi, în curte, în fine unii pe mese de operații în ultime svârcoliri. Miroase a ars. Fumul ajunge până la mine. „Eh! Rumanski, vași nasliot!". Mă văiețam, înainte, nepricepând, par'că, ce spuneau. Puteam să spun că sunt ale lor?

Luat de doi soldați, semi-civili, pe niște scări întortochiate mă duc într'un salon mai mare, decât văzusem până atunci. Aici am găsit,

încă vreo treizeci de soldați de-ai noștri, întinși pe niște saltele, pe dușumea. Curioși m'au iscodit ce e cu mine, din ce unitate sunt și cum am căzut prizonier. Sgârcit, în informații și ce bruma le-am spus, în niciun caz real. Qui prudens beatus! Și mi-a prins mult această rezervă. Am cerut o oglindă unui camarad. Acea figură n'am s'o uit niciodată.

Nebărbierit, galben, alb-verzui, eram mai mult o arătare. Nu mai eram în stare nici să vorbesc. Nici capul să-l ridic de pe pernă. Ochii, duși în fundul capului, doar licăreau. Abia acum durerile începeau să-și atingă maximul. Mâna începu să se cangreneze. La'nceput de coloare vânătă apoi neagră, cuprindea tot mai multă consistență dela vârful degetelor. De acum începu să intre în putrefacție, acea mână care eri mânuia, cu tenacitate, mitralierele și făcea semne de înaintare plotonului său atât de drag. Mâna dreaptă, atomul cel mai de preț, neglijată și fără nici-o intervenție chirurgicală la timp avea să fie pierdută pentru totdeauna. Le strigam. Luni către seară, le sbieram, să mă'mpuște, să mă opereze, să-mi facă orice, numai să termin într'un fel. Era de nesuportat! Noaptea de 1 spre 2 Septembrie 1941, mi-a fost, pot spune, cu siguranță, culmea durerilor pe care aveam a le întâmpina tot restul timpului trăit în lagăr și chiar pentru restul vieții. Iar la acea suferință se mai adăuga și alta, anume că nu avea cine să mă asculte, mai ales cine să mă ajute. De alinare, prin vorbe, nu putea fi vorba aici, în afară de cei câtiva soldați ca și mine răniți, aproape la fel în neputință de a se mișca. O noapte lungă, cât un veac, pe punctul de a mă copleși, ma'nălțat și m'a ridicat deasupra oamenilor obișnuiți, care se cred nenorociți pentru o durere fizică minimă, ori pentru un necaz inerent vieții banale. Și a trecut și noaptea de Luni spre Marți, când o soră basarabeancă — răpită de bolșevici în retragerea lor — îmi spune câteva cuvinte de mângâiere și că mă va opera un profesor chirurg bun. Leac din apă vie, cuvinte alinătoare, de mamă, au fost vorbele sorei basarabence. Gândurile mele de bine o vor călăuzi ori unde și ori când. În sfârșit pe masa de operație. Mă adorm cu un lifon care mă sufoca.

Cât a durat nu știu. Când m'am deșteptat mi se făcea transfuzie de sânge conservat. Doctorul trăgea ultima fașă peste ciotul care mai rămăsese, din ceiace fusese, altă dată, mâna mea dreaptă. Așa mi-a rămas în ziua de Marți 2 Septembrie 1941, brațul meu drept în Odesa. Așa au fost primele zile de captivitate la bolșevici.

OAMENI DIN SOROCA

Ție, hoinărind prin județul Sorocii, întâlnești sate, priveliști și oameni, atât de fermecători, cum rar de se potrivește asemănare. Pornind de sus, de la Lipnic, adică de la Lipințul de altădată, de-acolo unde Ștefan Voevod a înfrânt oastea tătărească a lui Mamac Han și ținând malul Nistrului pe la Naslavcea, Otaci și Mănăstirea Călărășăuca, pe la Iarova și Cosăuți, pe la Voronceău și Jaber, până la Vadu lui Rașcu, întâlnim sate, străvechi ca bătrânețe, unele, cu anii nașterii de pe vremi voevodale, altele cu semne c'au ființat și pe timpul lui Badică Traian, când a [illegible] cu oștile pân pe-aici.

Cele mai multe așezări de la Nistru sunt, după cum glăsuesc hrisoavele, întemeiate de războinicii moldoveni, dăruiți cu pământuri de către Domnitori, pentru faptele lor de vitejie.

Ceeace e nespus de interesant, sunt numirile ce poartă locuitorii acestor așezări, numiri cu rădăcini în trecut, numiri cari sunt caracteristice celor cari le poartă. N'a făcut Ștefan cel Mare din Purice un Movilă, întemeind acest Movilă o familie din care s'au ridicat până la Domnie?

Gândurile acestea mă poartă prin amintiri, în acest început de iarnă când promoroaca a împodobit copacii în voaluri de mireasă și frigul a măcinat cristal pe ulindorea de omăt. Liniștea singurătății mele, căldura sobei și răscolirea trecutului, îmi aduc în minte acești 4 moldoveni în care trăiesc, în caldă prietenie, numele cu înfățișarea.

De obiceiu țăranii nu poartă barbă. În jud. Soroca doar lipovenii — cațapii — de la Pocrovca și Poiana Cunicea au chipuri bărboase, desprinse pa că din icoane. Unui singur, din tot ținutul, purta barbă: Simion Barbăscumpă, din Sudarca. Avea o bărbuță rotunjită și rușă ca spinarea vulpei în Decembrie, când îi gerul aman. Și ținea la ea, ca la [illegible]. Om umblat, în tinerețe ajunsese până la Buenos-Aires, gospodar bun, cu vin în beci și pătul cu brânză svântată, primitor ca toți moldovenii și având un tic: să-și mângâie barba cu degetele de la mâna stângă răsfirate.

Negreșit că numele familiei lui n'a fost, de la bărbie, Barbăscumpă. Dar vreun moș-strămoș purta și el un cioc roșcat, scump ca aurul, dând, dintr'o poreclă, renume urmașilor.

Venea la mine la Soroca, din satul Horodiștea unde s'a născut C. Stere, unul Ion Gurămultă. Într'adevăr că-i umbla gura ca melița. Și deși măcina cuvintele, spunea lucruri așa de frumoase, că nu mă săturam să-l ascult.

Iată îl văd pe Pavel Zamâneagră de la Rădulenii cum urca tu-cel și gemând mereu, deși nu-l durea nimic, urcând pe cărăruia ce ducea la casa mea bătrână din margine de podgorie părăsită de proprietară, o văduvă scăpătată. De cum pășea în cerdac, după tușitură, înțelegeam cine e.

— Aista-i Pavăl Zamâneagră, spuneam eu, pornind să-i deschid.

Deși om sănătos, mereu se văita. Năcăjit, plin de copii, copleșit de nevoi, așa, fără chef și amărât, ca o inimă neagră a sărăciei. Numai după obraz și felul cum își purta trupul, erai îndreptățit să spui că omul ista nu se putea să aibă alt nume de familie.

Și cum să-l mai pomenesc pe Teodor Lăcrămioară din Sănătăuca, satul de pe malul Nistrului, ocolit de dealuri, având iarna o climă dulce, de să umbli în haină. De multe ori am poposit la casa acestui gospodar. Era un om așa de blând la chip și la vorbă, c'o privire așa de dulce și duioasă, c'avea mult din mlădierea, tristețea și farmecul lăcrămioarei ce zâmbește în Mai prin poene și pe sub falduri de păduri. De la un străbun de-al lui, sau mai degrabă de la o străbună mândră ca o lăcrămioară, negreșit că-și trage numele.

Barbăscumpă... Gurămultă... Zamâneagră... Lăcrămioară... Parcă-s plăeșii lui Vodă Ștefan chemați la adunare...

Cpt. rez. D. Iov

DUH CREŞTINESC IN RĂSĂRIT

Odată cu venirea bolşevicilor la putere, în pravoslavnica Rusie, acolo unde semnul crucei dela începutul oricărei fapte bune şi sprijinul gândului curat, prigoana contra bisericii şi dogmelor creştine a 'nceput fără cruţare. Iudeo-comuniştii cari conduceau acum destinul Rusiei, după ideile marxiste, au preschimbat frumoasele mânăstiri în muzee ateiste, altarele în depozite de băuturi spirtoase şi nimic din misticismul lucrurilor sfinte, la care gândul nu 'ndrăzneşte să se coboare şi se 'ncovoaie neputincios, nu i-a determinat să şovăiască o clipă. Neavând conştiinţă, căci numai astfel se explică faptul acesta păgân unic în istoria popoarelor civilizate, n'au ţinut seama că dacă ceva a stat mereu la baza desvoltării spirituale a popoarelor cu simţul înţelegerii lucrurilor mai despoiat, a fost religia.

Cine a negat existenţa lui Dumnezeu şi a lucrurilor sfinte, şi-a negat însăşi existenţa lui, însăşi rostul vieţii lui. Căci nu-i nimic mai divin şi mai plin de slavă, decât să crezi în ceva sfânt, să te naşti cu credinţa în Mântuitor şi toată viaţa să-ţi fie reglementată de legile morale pe cari te'nvaţă religia. Comunismul dela 'nceput era destinat pieirii, căci nimic nu [illegible] cât va fi lumea, dacă la [illegible] lui nu sunt principii sănătoase de viaţă. Şi principiile sănătoase de viaţă, nu le poate da decât credinţa în Dumnezeu, credinţa în biserică şi sfintele taine. Lumea toată a rămas consternată atunci când a văzut ce mare crimă săvârşesc bolşevicii prin pângărirea şi profanarea altarelor şi prin lăsarea populaţiei în sălbăticie. Aceasta a fost unul din marile puncte de plecare ale războiului din răsărit, pentru care se jertfesc atâtea vieţi tinere. Lozinca tuturor este: înainte pentru Dumnezeu şi pentru cruce. Acum aproape jumătate din Rusia este eliberată de sub călcâiul comunist. Din nou turlele argintii sclipesc în razele roşiatice ale soarelui şi frunţile cari douăzeci şi mai bine de ani au stat în obscuritate, udând ţărâna cu lacrimile ochilor tulburi, se pleacă şi se 'nchină.

Rândurile acestea ne sunt inspirate de un fapt petrecut în ţinuturile desrobite din Răsărit ce ne-a atras atenţia: colaboratorii principali ai Gauleiterului Rozemberg au remis bisericii ortodoxe din Riga, un număr de 1026 biblii, evanghelii şi alte cărţi, provenind din bibliotecile Sf. Sofia a mânăstirii Jurieu din Novgorod. Aceste cărţi şi manuscrise erau expuse de bolşevici în catedrala Sf. Sofia, pe care o transformaseră în muzeu ateist. Toate au fost salvate de colaboratorii domnului Rosenberg şi unele din ele sunt de-o însemnătate covârşitoare, dată fiind vechimea lor. Faptul are o deosebită semnificaţie acum când din ce în ce ies mai mult în evidenţă cauzele cari au determinat izbucnirea războiului din răsărit şi pericolul ce ne-ameninţa.

Din punctul acesta de vedere, armatele germane şi aliate sunt primite pretutindeni cu bucuria aceea pe care o simţi atunci când ştii că eşti protejat şi ajutat de o mână prietenească, să scapi din primejdia în care-ai căzut.

Toată populaţia din provinciile eliberate a fost reintegrată în drepturile ei, în obiceiurile ei, dându-i-se cea mai mare libertate de a-şi manifesta gândurile şi credinţa.

Sub protecţia germană, viaţa religioasă a bisericii ortodoxe renaşte pretutindeni şi semnul crucii după atâta vreme de barbarie începe să se ridice iarăşi pe cerul întunecat al Rusiei.

Constantin Saloie

ARMATA ROMÂNĂ
ESTE PERFECT ECHIPATĂ PENTRU IARNĂ

Una dintre grijile de căpetenie ale factorilor conducători, a fost aceea de a asigura ostaşilor, de pe front şi dinapoi, un echipament în stare să facă faţă nevoilor unei noui campanii de iarnă.

Experienţa din iarna trecută a servit mult.

Pe baza ei, în programul de echipare pentru actuala campanie de iarnă, s'a insistat cu deosebire, asupra articolelor din lână tricotată şi din postav îmblănit, astfel încât ostaşii noştri, cari din stepele Volgei până pe culmile Caucazului frâng rezistenţa înverşunată a bolşevicilor, să nu ducă lipsă de veşminte călduroase.

Din lâna adunată din întreaga ţară s'au confecţionat ciorapi, mănuşi, flanele, mânecute, pieptare, glugi, urechiere, fulare, în cantităţi care depăşesc nevoile efectivelor cărora le sunt destinate.

Încă dela începutul verii, în marile ateliere de confecţiuni ale Armatei, ca şi în nenumăratele ateliere particulare din Bucureşti, s'a lucrat zi şi noapte îmbrăcăminte completă pentru iarnă, dându-se o deosebită atenţiune echipamentului santinelelor, pentru care s'au făcut cojoace, mantale îmblănite şi galoşi îmblăniţi.

Deasemeni s'au confecţionat scurte îmblănite, în cantităţi îndestulătoare.

Răniţii din spitale — obiectul solicitudinii recunoscătoare a întregei suflări româneşti — vor avea pături îmblănite.

Pe lângă efectele trebuitoare frontului, s'au fabricat mari cantităţi de echipament de iarnă, care să asigure şi nevoile ostaşilor dinapoia frontului.

În atare condiţiuni, Armata noastră aşteaptă fără grije iarna (care, spre deosebire de cea de anul trecut, se anunţă mai puţin aspră).

La aceste eforturi ale Armatei trebuesc adăugate preţioasele contribuţiuni ale Consiliului de Patronaj al Operelor Sociale, care luând iniţiativa „Ajutorului de iarnă" a adăugat însemnate cantităţi de obiecte de îmbrăcăminte de tot felul la stocurile Armatei.

Pentru aceasta, opera de înzestrare a Armatei, cu tot ce este trebuitor pentru a trece o nouă iarnă, capătă un adânc înţeles etic şi social, devenind expresia pură a dragostei pentru oştirea ţării, care animă astăzi orice suflet românesc.

AVIAŢIA ROMÂNĂ LA LUCRU

Încercările disperate ale inamicului de a se mai infiltra în poziţiile noastre, au dat greş.

Vrăjmaşul, mai îndârjit ca oricând s'a prăbuşit în faţa zidului forţelor noastre, care contraatacând viguros au pricinuit bolşevicilor pierderi sângeroase.

Aviaţia noastră a cooperat în mod strălucit cu toate armele, şi în ciuda vremii rele, a executat zboruri de recunoaştere şi bombardament cu mare efect.

Pe câmpii pudrate cu ninsoare proaspătă, bolşevicii au aglomerat numeroase trupe, cu scopul de a isbi cu tărie în zidul de oameni al forţelor române.

Aviaţia noastră, ale cărei aripi fâlfâie cu prevestiri de moarte peste toată frământarea gloatei bolşevice, a semnalat la vreme toate aceste îngrămădiri cenuşii pe fondalul alb al zăpezii, şi prin acţiuni îndrăzneţe, a bombardat cu efect strălucit masserile de oameni, vehicule, care de luptă, etc.

Totala lipsă de eşalonare a elementelor trupelor bolşevice care urmau să fie aruncate în luptă şi îngrămădirile în pripă ca la un mare iarmaroc, denotă că majoritatea comandamentelor mijlocii şi mici, pe lângă faptul că nu au suficientă instrucţie, dar şi-au pierdut complect capul.

Câteva schimbări de vânt, pe drumuri impracticabile şi ferite de vedere, le-au adus bolşevicilor cele mai dezastruoase pierderi.

Şoimii noştri, ale căror aripi s'au dovedit a fi pe cât de puternice, tot atât de flexibile, au ochit toate aceste neputincioase zvârcoliri şi au atacat îndrăzneţ, vultureşte.

În zbor de rândunică, în căderi precipitate de ciocârlie, aviatorii noştri au ciocănit cu precizie toate cuiburile de viespi inamice.

Depozitele de muniţii înalte cât colinele, rezervoarele de carburanţi eşalonate ca nişte vagoane de tren, au sărit în aer, când cutiile de bombe, presărate cu dibăcie, le-au căzut în creştet.

Toate aceste grele pierderi pe care le pricinueşte aviaţia noastră, măreşte furia bolşevică, care aruncă în luptă, şi deci în faţa morţii, mii şi mii de oameni obosiţi, goi şi flămânzi.

Văzduhul, în sectorul Donului e al nostru şi piruetele pe care le fac avioanele române şi germane pe cerul plumburiu, — până ori al ruşilor — grăbesc sfârşitul agoniei bolşevice.

Loviturile din plin date de aviatorii noştri, în gloatele bolşevice, confirmă încă odată valoarea aripilor româneşti, care pe vânt, ploaie sau frig, decimează şi aruncă în aer oameni şi materiale de ale inamicului.

Alături de celelalte arme, aviaţia noastră contribuie în cea mai mare măsură la prăbuşirea inamicului, care riposteazǎ besmetic şi furibund să salveze ceva din patria altor neamuri robite.

PRIMA FEMEE CU CRUCEA DE FIER Cl. I-a

de KARL BRINKMANN

In luna Martie a anului trecut Hanna Reitsch, după cum povesteşte ea însăşi, a trăit cea mai frumoasă zi din viaţa ei. Reichsmareşalul Hermann Göring, a invitat-o la Berlin şi i-a transmis personal insigna de pilot al aviaţiei militare, în aur, cu Briliante. In aceiaşi zi ea s'a prezentat Fuehrerului care i-a acordat Crucea de Fier cl. II, Hanna Reitsch fiind prima femee din acest războiu care primeşte înalta distincţie. „Clipa aceasta va rămâne pentru mine neuitată!".

De atunci Hanna Reitsch a lucrat fără sgomot şi neobosită pentru patria ei, iar astăzi — caz unic până acum — este cinstită cu Crucea de Fier cl. I.

Punându-şi adesea viaţa în joc, Hanna Reitsch a adus însemnate servicii pentru desvoltarea şi perfecţionarea aparatelor aviaţiei militare. Ce a făcut această femee vitează nu se va putea spune în amănunt decât mai târziu, când se va ridica vălul care acoperă astăzi atât de multe acte de eroism, mari şi neştiute.

Numai oamenii de la construcţia aparatelor ştiu ce înseamnează realizările Hannei Reitsch, şi cu câtă hotărîre şi forţă de muncă li se dedică ea. Decorarea cu Crucea de Fier cl. I este pentru noi toţi o dovadă că „Hanna" — cum este numită în cercurile sburătorilor — a săvârşit, cu dispreţ de viaţă, fapte de care ar putea fi mândri chiar bărbaţii cei mai de seamă.

*

Când, în Mai 1938, pe o zi turbure, s'a anunţat un nou zbor de distanţă cu planorul de pe Wasserkuppe, am ascultat vestea numai cu o ureche. Lucrurile se petreceau tocmai în timpul când se reuşiseră atât de multe performanţe excepţionale, aşa încât trebuia să fie ceva cu totul deosebit ca să ne mai deplasăm până la Wasserkuppe. Nu mică ne-a fost deci mirarea când am auzit că se parcurseseră 250 kilometri cu un planor, într'un timp de numai 5 ore. Record! Cu atât mai mult am fost surprinşi când am aflat că acest record mondial fusese obţinut de o femee. Îi ştiam pe toţi cari se devotau plini de idealism sportului pentru tineret făcând expediţii de sbor pe colinele de la Wasserkuppe: Wolf Hirth, Peter Riedel, şi atâţia alţii. Dar această miraculoasă performanţă nu fusese atinsă de nici unul dintre aşii sborului fără motor, ci de Hanna Reitsch. Am fost mândri de ea.

In lista sburătoarelor care au săvârşit acte mari, care au bătut recorduri şi s'au întrecut fără încetare, numele Hannei Reitsch este înscris cu litere de aur. Dacă urmărim drumul plin de biruinţe al aviatoarelor germane, drumul străbătut de Hanna Reitsch se evidenţiază chiar printre celelalte.

*

Fiica unui medic de ochi din Hirschberg, Hanna Reitsch a început după bacalaureat, studiile medicale, intenţionând să plece mai târziu pentru a practica în Africa. Dar străvechea năzuinţă a omenirii, de a înfrunta văzduhul, năzuinţă crescută în ea prin multele povestiri ascultate şi cărţi citite, a fost mai puternică şi Hanna a devenit sburătoare. Wolf Hirth, vechiul sportiv de la Rhön şi marele pionier al sborului german cu planorul, i-a fost profesorul, căruia ea îi datoreste mult şi care i-a fost un continuu îndemn. Cu el a făcut multe sboruri, şi era totdeauna captivant să-l asculţi cum îşi povestesc unul altuia evenimentele trăite.

*

In Mai 1933 Hanna Reitsch a executat primul ei sbor mai mare; era mai cu seamă prima dată când întreprindea un sbor cu planorul deasupra unor munţi înalţi. Atunci s'a făcut cunoscută. In acelaş an Hanna a venit la Rhön pentru primul sbor, apoi a plutit 8 ore deasupra dunelor şi întinselor lacuri înguste din regiune. Câteva zile mai târziu a pornit din nou şi a stabilit recordul mondial pentru femei. Odată a trecut cu planorul chiar deasupra Berlinului, apoi dela Dasserkuppe la Hamburg. Cei 350 kilometri parcurşi, constitue recordul mondial de distanţă. In felul acesta Hanna Reitsch a devenit nu numai prima între camaradele ei în sportul aripilor fără motor, ci s'a făcut cunoscută şi departe dincolo de graniţele patriei.

A luat parte şi la diferite expediţii aviatice, aparţinând ca singura femee echipajului german, care acum câţiva ani a executat senzaţionalul sbor în cursa de 200 kilometri cu planorul deasupra Alpilor până în Italia.

In Tempelhof şi chiar în vestita Deutschlandhalle a decolat mai târziu pentru prima dată cu helicopterul, stabilind recordul mondial pentru acest aparat. Părinţii Hannei Reitsch erau foarte îngrijoraţi şi declarau că Hanna se cam întrece cu măsura. Dar tânăra şi viteaza aviatoare i-a convins pe toţi cei care se îndoiau şi a dovedit de multă vreme că, curajul ei îi dă dreptul la acţiunile cele mai îndrăzneţe. Pentru marile ei performanţe Hanna Reitsch a fost numită în 1937 de către creatorul aviaţiei germane, Hermann Göring, căpitan de aviaţie.

*

In ultimii ani ea s'a retras din ce în ce mai mult din sport, socotind că cea mai frumoasă şi mai plină de satisfacţii misiune este aceia de a servi patriei la probarea noulor aparate aeriene. Un moment culminant al neobişnuitei cariere de sburătoare care a dus pe această femee de la sborul cu planor la sborul cu motor şi apoi la cercetările în problemele aviatice, a fost distincţiunea prin care Fuehrerul a recunoscut realizările căpitanului aviator Hanna Reitsch.

Este pentru prima dată când o femee germană primeşte Crucea de Fier cl. I. Pentru mulţi ar părea de mirare că o femee capătă această înaltă decoraţie militară. Dar faptele Hannei Reitsch ca pilot de încercare pentru aparate presupun atâta curaj, vitejie şi spirit de sacrificiu, şi au pentru lupta de pe front o însemnătate atât de mare, încât Hanna poate fi comparată pe bună dreptate cu cel mai bun soldat.

Noui vase anglo-americane scufundate de forţele Axei

Intre 7—25 Noembrie în portul şi apele de coastă ale Africei Franceze, aliaţii au pierdut 23 vase de comerţ şi transport cu o deplasare de 165.000 t.

Alte 65 vase diferite în tonaj de 398.000 tone pot fi socotite pierdute. In marina de războiu sunt următoarele pierderi: 2 vase de linie, 3 vase port avioane, cinci distrugătoare, cinci crucişătoare. Alte 28 crucişătoare şi distrugătoare, ca şi multe instalaţii din porturi au fost [illegible].

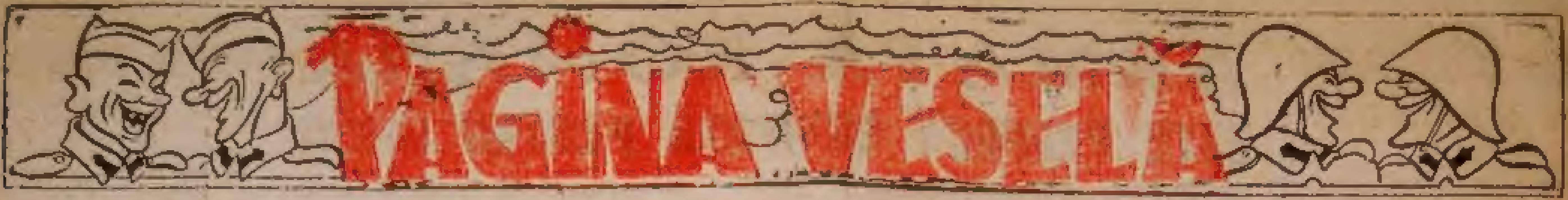

HAZURI

Copiii de azi

—Ce zici, măi Toreie de seriozitatea lui tata când căuta să ne convingă că jucăriile le aduce Moș Crăciun? Tu crezi?

— Sigur că da!

— Ești un mare prost...

— Ba mai prost ești tu! Fiindcă dacă o să-i spunem că nu credem, atunci n'o să ne mai aducă nici un fel de jucării!...

Știe el

Cineva trecând printr'o pădure, vede un om spânzurat de picioare care trăia încă:

— Ce faci acolo, omule?

— Nu vezi? Mă omor? Mă spânzur!

— Păi așa?

— Lasă că știu eu! Adineauri am vrut să mă spânzur de gât dar era cât p'aci să mă înăbuș!

Deosebiri

— Care-i deosebirea dintre un motan și un bărbat?

Motan și bărbat? Unul miorlăie și altul... adică nu, amândoi se miorlăesc! Nu știu!

— E simplă de tot: Motanul deschide ochii după opt zile dela naștere, iar bărbatul a doua zi după nuntă.

Nu-i pasă!...

Mitică pleacă pentru prima oară cu trenul. Intrând în tunelul de după Predeal, un pasager îi spune:

— Acuma ești pierdut, intrăm în iad.

— Nu face nimic; am bilet dus-întors, răspunse Mitică calm.

La spital

— Vai de mine, domnule doctor! Nu mai pot suferi atâta! Dă-mi ceva să mor odată.

— N'am nevoie de sfaturi, doamnă, îmi cunosc meseria...

INCEPUTUL SFÂRȘITULUI

— Ce dracu' ai de sapi așa de încet Churchill?

— Mă gândesc, dragă Roosevelt, la un proverb românesc, care zice că cine sapă groapa altuia, cade el în ea!

LA TRIBUNAL

— Vrei ca să-ți mai uiți de ale vieții? Foarte bine! Nimeni nu se opune. Du-te la teatru, la cinema, la restaurant... N'ai parale? Apăi ce vrei să-ți fac, prietene dragă?! Că vorba aceia, milă mi-e de tine, dar de mine mi se rupe inima. Și-apoi n'am frate parale! Adică am eu, dar puține. A! Stai! Că am găsit un mijloc de distracție... Da, da, nu te uita așa! Bineînțeles că n'am să-ți dau permanente... N'am nici d'astea. Dar am un plan minunat. Și n'o să te coste nimic. Du-te la tribunal frate! Acolo găsești tot ce-ți trebuie: și scene care să-ți scoată lacrimi și scene care să te facă să râzi cu lacrimi!...

— Lasă-mă domnule în pace! Nu teatru și nici tribunal nu-mi trebue mie! Că teatru am de două ori pe zi acasă și câteodată și seara... Iar tribunal, ce să-ți spun, când vine soacră-mea, s'a zis!... Așa că...

— Știu, mă păpușă mică... Dar să-ți povestesc cu una dela tribunal să râzi să te prăpădești. Într'o zi n'am avut ce face și ca să nu pierd vremea degeaba pe străzi, că n'aveam nici o lăscaie la mine, hai să mă duc la tribunal. Am intrat și eu acolo, am dat bună ziua și-am întrebat sfios pe unul.

— Ascultă dom'le, e voie aici?

— Sigur dom'le! Poftim!

Am intrat. Ce crezi că era? Se judeca un proces. Inculpații? cum ai și ghicit: două femei. După câte am înțeles cu una din ele, o zis cât un jandarm, bătuse pe cealaltă, dar o bătaie știi, d'aia muierească. Cealaltă, adică bătuta o dăduse în judecată.

Firește, ca la orice judecată, martorii sunt de față. Grefierul stă gata să prindă cuvintele din gura celor de față, iar judecătorul, un om aspru începe interogarea martorilor.

— Ilie Pârloagă!

— Prezent!

— Câți ani ai?

— Cincizeci!

— Ce meserie ai?

— Croitor!

— Ești căsătorit?

— Da, domnule judecător! Căsătorit! vai de capul meu!

— Nu asta ne interesează! Treaba dumitale cum stai cu capul! E vorba ești ori nu, căsătorit?

— Căsătorit!

— Cu cine?

— Cu o femeie, domnule judecător!

— Da? Ești sigur că cu o femeie?

— Da!

— Ascultă martor, cu mine să nu glumești! Se poate oare să fii căsătorit cu un bărbat? Ai? Se poate?

— Da, domnule judecător!

— Da? Ei, știi d-ta pe cineva?

— Sigur!

— Poți să dai un exemplu?

— Da, domnule! Soră-mea! Soră-mea e căsătorită cu un bărbat!...

CÂINELE MIRACULOS

Doi domni mergeau pe stradă.

— Ai ieșit cu câinele?

— Da dragă! N'am mai fost de mult la vânătoare și bietul Hector se plictisește de moarte. Așa că l-am scos și pe el să-l mai plimb... Al tău unde este?

— Al meu? Hm! Ești în urmă cu politica! L'am vândut dragă! Nu mai puteam să mă duc la vânătoare... De câte ori îl vedeam, îmi făceam sânge rău. Ba mai chinuiam și câinele, care între noi fie zis, nu prea era de soi. Așa că într'o zi mi-am luat curajul în dinți, am vândut câinele, am vândut arma, așa că acum sunt un limpezit.

— Rău ai făcut! Câinele era bun, căci era frate cu al meu!

— Așa e! Dar tu crezi că al tău e bun? vezi-ți de treabă!

— Al meu? Al meu, leule, e grozav! Parol! Adulmecă pasărea dela 1 km!

— Fugi mă! Se cunoaște cât de colo că ești vânător! Ai și'nceput să-ți dai în petic!

— Uite, fac pariu cu tine. Îl vezi că adulmecă? Colo e un grup de oameni. Să mergem...

Câinele porni spre grup. Se opri tocmai lângă ei, mirosind în special pe unul din ei.

— Domnule, îi spuse stăpânul, nu vă supărați! Aveți vreo pasăre cu dv.?

— Nu!

— Curios! Câinele adulmecă păsările foarte bine. Și am făcut rămășag cu dânsul...

— Are dreptate câinele dv., vă pot da și în scris! zise unul din domni.

— Cum?

— Da! Are dreptate câinele. Tocmai de aceia stăm și noi aici... Și dumnealui are dreptate... N'are nici o pasăre în mână sau în buzunar!

— Atunci cum îi dai d-ta dreptate? zise cel cu pariul.

— Dați-mi voie... Dumnealui îmi arătă spre cel adulmecat de câine, nu prea e în toate mințile!... Știi... are sticleți la cap... Așa încât câinele dv. e un câine miraculos și dv. ați câștigat pariul!...

FETELE DE AZI

— Visul meu? A, nu-i grozav!
Vreau să mă mărit cu un bărbat cu bani mulți și... cu zile puține!

ULTIMA RATĂ

Bătrâna. — ***Domnule casier, am venit să plătesc ultima rată a căruciorului pe care l-am cumpărat pentru copilașul meu!...***

Casierul. — ***Aha, da! Dar ce mai face copilașul dv.?***

Bătrâna. ***Mulțumesc, bine! Luptă ca un viteaz pe front.***

CAMARAZI, INSEMNAȚI ZILELE ȘI ORELE EMISIUNILOR PENTRU VOI LA RADIO-UL ROMÂNESC

Una din grijile noastre de căpetenie este să păstrăm cu voi o legătură neîntreruptă prin singurele posibilități ce aveam la îndemână de a ajunge până la voi pe front — acest front îndepărtat de strălucitele voastre victorii până pe țărmurile Donului și ale Volgei, până în câmpiile Crimeei și crestele Caucazului — și aceste posibilități sunt emisiunile de radio.

Le-am alcătuit cu chibzuință, astfel încât nimic în ceeace vă privește de aproape să nu fie dat uitărei și în privința aceasta aveți emisiunile Orei Ostașului și ale Poștei Militare radio.

Iar glorioasele fapte de arme pe care zilnic le săvârșiți laolaltă cu marii voștrii camarazi germani și italieni, frăția nezdruncinată de pe câmpul de luptă dintre ei și voi ajung la cunoștința voastră prin emisiunile Orelor ostășești româno-germane și româno-italiane.

De aceea vă aducem la cunoștință ordinea în care aceste emisiuni au loc, pentruca să fiți cu mare aminte la ele și tot ce vă interesează să nu vă scape.

Iată această ordine:

I. ORA OSTAȘULUI

Lunea, Miercurea și Sâmbăta

între orele 12 și 13

(se transmite prin Radio-România 1875 de m. lungime de undă)

II. POȘTA MILITARA RADIO

In fiecare zi la orele 11,30 — 12 și 17,30 —18. Duminica la orele 7,30 — 7,55.

(Radio-România 1875 m. lungime de undă, Radio București 364,5 m. undă, Scurtă 32,4 m. lungime).

III. ORA OSTAȘEASCA ROMANO-GERMANA

In fiecare Marți dela 12—13.

(Pe aceeași lungime de undă 1875 m. ca și Ora Ostașului)

IV. ORA OSTAȘEASCA ROMANO-ITALIANA

In fiecare Vineri dela 12—13.

(Pe aceeași lungime de undă 1875 m. ca și Ora Ostașului)

V. ALTE EMISIUNI ROMANEȘTI

Insemnați zilele și orele emisiunilor de mai sus.

In fiecare zi dela orele 15.50 la 16.05 ascultați știri pe lungime de undă 342,1 m. și dela 12,10 la 12,25 pe 391 m. lungime de undă.

Muzică românească, zilnic între orele 12.45 și 14 pe 391 m. lungime de undă.

Ora ostașului român, în fiecare Joi, de la orele 15.15 la 16 pe 391 m. lungime de undă.

O mare unitate de moldoveni și olteni luptă fără seamăn pe Don

Aproape zilnic, armata română obține strălucite succese pe frontul de pe Don. Cu toate încercările îndrăznețe ale inamicului, care a concentrat focul tuturor armelor de care dispune asupra liniilor noastre, nu a reușit să smulgă măcar o victorie. Prin atacuri lipsite de o chibzuită comandă, ci bazate numai pe superioritatea numerică a gloatelor aruncate în luptă, bolșevicii presează zile și nopți dearândul, nutrind nădejdea că vor putea ieși din strânsoarea româno-germană care i-a sugrumat.

Zilele de 23, 24 și 25 Noemvrie, au însemnat pentru vrăjmaș începutul prăbușirii armatelor care au fost aduse să lupte aci, iar pentru o Mare Unitate Română trăirea intensă a unor biruințe strălucite.

Impânzind cerul cu avioane, au crezut că, ținând pe români cu capul la pământ, pot împinge în liniile noastre puternice formațiuni de infanterie, cavalerie și care grele.

S'au înșelat însă, căci armele antiaeriene române riposteazå cu precizie și reteză zborul „bondarilor" bolșevici, care se prăvălesc în flăcări pe terenul stăpânit de noi.

Iar atunci când primii infanteriști sovietici apar după carele de luptă grele, iar când călăreții cu ochi de ciur aleargă în goană nebună, din dosul meterezelor, curajoșii Olteni și îndârjiții Moldoveni, [illegible] dese perdele de foc care „curăță" terenul din fața pozițiilor noastre. Inamicul, deși are pierderi considerabile, încearcă cu noi rezerve alte asalturi care se topesc sub ropotul de plumb a [illegible] noștri ostași.

Și în toiul luptei când toată revărsarea mâniei Oltenilor și Moldovenilor nu cunoaște limită, telefoanele noastre comunică scurt: „Artileria lungește tragerea cu 1 km. dreapta".

Ordinul aduce o adiere de destindere tocmai atunci când veselii Olteni și tăcuții Moldoveni, pregătesc atacul la baionetă. Ochii lor obosiți și înroșiți de atâta încordare, alunecă alene peste câmpul, unde forfotesc ca într'un cazan imens, muribunzii din stepele Asiei, care s'au încumetat să-și măsoare sălbăticia cu vârtoșenia românească.

AFRICA DE NORD — O PROBLEMĂ DE APROVIZIONARE

Cu cât timpul trece lărgind astfel perspectiva din care poate fi privită debarcarea anglo-americană în Africa de Nord, cu atât se ridică probleme în privința intențiilor de viitor ale Londrei și Washingtonului. Pauza intervenită acum după primul iureș, și care la drept vorbind nu ar fi putut fi așteptată, judecând după marile proporții ale întreprinderii, pune o întreagă serie de probleme. Luni întregi, după cum rezultă din izvoare britanice și americane, s'au făcut mari pregătiri trimețându-se oameni și material pentru a garanta o forță și o rapiditate suficientă operațiunilor în continuare. Chiar dacă marea flotă de transport și unitățile de războiu care o protejau au suferit mari pierderi în vase scufundate și avariate prin acțiunea submarinelor și avioanelor germane și italiene în timpul venirii către coastă, în timpul debarcărilor și la înapoiere, nu se poate presupune că prin aceasta continuarea operațiunilor ar fi putut fi decisiv influențată. După cum arată temeiurile strategiei navale, care se sprijină pe experiențele din două războaie mondiale (Gallipoli, Oesel, Narvik, Hong-kong, Singapore, Filipine, Noua Guinee, Guadalcanar, etc.), prima acțiune de debarcare trebue urmată neapărat de primul, al doilea și al treilea val pentru întărirea, lărgirea și definitivarea sforțărilor către punctul final, atâta vreme cât tonajul navei de transport și marfă, inclusiv vasele cisternă și unitățile de războiu însoțitoare de care este nevoe stau la dispoziție. Dacă intervine o întârziere chiar numai de 24 ore, această pierdere de timp se repercutează în forma unor valuri ondulatorii până la ultimul sistem de subzistență și poate răsturna întregul plan.

Flota de transport a primei transe de debarcare către Africa de Nord zace acum în cea mai mare parte pe fundul mării sau, grav avariată, la Gibraltar și în porturile nord-africane. Restul vaselor utilizabile în parte a atins Atlanticul sau rămâne în mod fortuit în porturi, din cauza pierderii numeroaselor unități de războiu protectoare. Pentru primul val de aprovizionare este nevoe deci de o nouă flotă de transport. Al doilea val trebue să pornească la drum înainte ca primul să-și atingă ținta. In mod necesar al treilea val este format dintr'o altă nouă flotă, fiindcă din cauza lungimii distanțelor dintre Anglia sau America și punctul de debarcare, precum și din cauza încetinelii forțate a convoaielor, primul val nu a putut încă ajunge în porturile de încărcare. Este dela sine înțeles că englezii și americanii n'au publicat cifre asupra tonajelor întrebuințate. Presupunând că prima transă de debarcare și cele trei valori de subzistență s'au compus fiecare din câte 800.000 tone, rezultă că din flota de transport a englezilor și americanilor, sărăcită deja până acum cu peste 25.000.000 tone, a fost nevoie să se afecteze numai pentru Africa de Nord 2 jum. milioane tone. Dar pe drumul dintre porturile de echipare și Africa de Nord aceste două milioane și jumătate tone nu rămân în întregime. Legăturile rămân în raza de acțiune a continuelor și înverșunatelor atacuri ale submarinelor germane, care au ridicat cifra scufundărilor în luna Noembrie la un nivel foarte important, după cum arată comunicatele partizie din Berlin. Tonajul naval pierdut trebue înlocuit imediat. Frontul anglo-american din Africa de Nord nu poate suporta pierderea mai multor vase de transport. Fiecare gol făcut în subzistențe de oameni sau material, fiecare pierdere de timp și fiecare deranjament în planul proectat este exploatat de puterile Axei.

Africa de Nord sustrage deci aliaților pentru durata acestei încercări a unui al doilea front împotriva Europei circa 2 milioane tone. Aprovizionarea Uniunii Sovietelor devenită acum săracă în ținuturi producătoare de alimente și materii prime, aprovizionarea frontului Egiptului, a teatrelor de luptă din Pacific, a insulei britanice, a punctelor de sprijin nord-americane din Islanda și Anglia, precum și aducerea materiilor prime și alimentelor din America de Sud către cea de Nord, toate acestea cer mereu alte milioane de tone. Englezii și americanii fac sforțări uriașe pentru noile construcții navale, dar nu pot depăși o jumătate milion tone lunar, în timp ce submarinele germane, cu toate intemperiile toamnei și iernii, sporese mereu cifra scufundărilor. Față de această situație, va putea fi ținută Africa de Nord, în paguba unuia dintre celelalte fronturi sau a țărilor în nevoe care fără tonaj pentru alimente și material n'o pot scoate la capăt?

(E. S. S.)

PRINTRE CAZACII DELA DON SUB BINECUVÂNTĂRILE PREOȚILOR

La 15 Noembrie, Corul Armatei poposește la Nowocerkask, în celebra capitală a Cazacilor dela Don. In vasta piață din fața catedralei, peste 3.000 cazaci sunt strânși spre a întâmpina pe oaspeți. Cu carabine, pistoale și iatagane, în pitorești uniforme cu pantaloni albaștri și cu tunici aurite, localnicii privesc plini de bucurie și smerenie cum ostașii români din Corul Armatei sunt binecuvântați din pragul catedralei de către episcopul Nicolae al Rostovului.

O companie căzăcească de onoare salută pe ambasadorii oștirii și ai frumuseților românești. Este o clipă înălțătoare...

In imensul dom unde se slujește simultan la trei altare, pot pătrunde 7.000 credincioși. Vastul lăcaș este ticsit... Cazacii ascultă cucernici slujba divină, iscodind admirativ modulațiile corului românesc, care răspunde la rugăciunile episcopului. In jurul prestigiosului vlădică al Rostovului, 40 preoți ruși mărturisesc renașterea credinței.

Ofițerii români din catedrală au în ochi lacrimi de bucurie, de mândrie, de înălțare... Buzele lor tremură de emoție, îngânând silabele graiului natal. Și mândria ostașilor români sporește atunci când episcopul Kievului slujește un Te-Deum pentru Corul român trimis de Secția de Propagandă a M. S. M. De data aceasta răspunsurile sunt date de corul căzăcesc condus de renumitul Iarvov.

Bătrânul păstor de suflete dă acum coriștilor români și asistenței binecuvântarea sacerdotală...

Concert de gală în Patria corurilor măiastre

In aceeași seară, clădirea care găzduește concertul vocal dat de Corul românesc are un aspect feeric, amintind vremurile de altădată: sala a reunit toată intelectualitatea ținutului, — profesori, artiști, critici, — încântați să se regăsească în acest climat al premierelor de gală... Căpeteniile Cazacilor locali fraternizează cu ofițerii români și germani. Când cortina se ridică, aclamațiunile entuziaste ale asistenței salută Corul Armatei române.

Și desfătarea începe... Dar mai prețioasă decât încântarea localnicilor, în fața armonioaselor melodii române și germane, este bucuria miilor de ostași români cărora li se revarsă de dincolo de rampa incandescentă vrăjite efluvii de suflet românesc... Sunt mai bine de 1.000 soldați de-ai noștri, și orgoliul lor se exaltă încă la priveliștea acestor 2.000 Cazaci, toți pasionați cunoscători ai muzicei, care acum aclamă entuziaști pe oaspeții români...

Biata flotă sovietică din Marea Neagră. Un distrugător distrus înainte de a fi putut trage măcar un foc. (P. P.).

GHICITORI

...ager sprinten și ușor
...ără aripi pot să zbor
...rintre nouri, printre ...
([illegible])

Nu ...țe și bou nu e;
...amar are și lingur nu e;
...'cioare n'are și'n copac se sue.
([illegible])

...e masă
Sus masă
La mijloc fasole ....
([illegible])

La trup sunt ușor
Fără aripi zbor
Dar nu-s nici fum, nici ...
([illegible])

...a cap măciucă;
La coadă măciucă;
Și la mijloc suveică.
(Furnica)

Ghici ghicitoarea mea:
Zi și noapte călătorește
Și tot nu obosește.
(Râul)

Sus stele,
Jos stele,
Vai de picioarele mele
(Ochiul)

Am un copilaș
Dacă-l las jos tace
Da-l iau în brațe plânge
(Leagănul)

Cu apă mă 'ntăresc
Mâncare nu primesc
Dar mâncare pregătesc
(Moara)

Ziua stau la fereastră
La prânz pe masă
Și seara mă ascund
(Umbra)

Am o vacă cenușie
Când slobodă țâțele
Umple toate luncile.
(Ceața, neaua sau ploaia)

Mii de păsărele zbor
Vine un om fără picioare
Și le mănâncă fără gură
(Ninsoarea și soarele)

...m un butiu
...'n el țiu
... rachiu.
(Oul)

... pe care unii îl au întreg
... jumătate
... altii deloc.
([illegible])

...n o purcea neagră
Și în ea e un purcel
Și în purcel încă un purcel.
(Pruna cu sâmburele ei)

In apă m'am născut
In apă am crescut
Și când n'am apă mor.
(Peștele)

Casa am încuiat
Și hoțul tot a intrat
Dar lacătul nu l-a stricat.
(Soarele pe fereastră)

Am doi căluței
Tineri, sprintenei,
Numai să m'arunc pe ei.
(Picioarele)

Felioară de caș
Cu sare presărată,
Vinerea mâncată.
(Ridichea)

Unghii are, mâță nu-i;
Verde este, gușter nu-i;
Lung e și șarpe nu-i.
(Rugul de mure)

Am o copilă
Când îi dau mâncare plânge
Când nu-i dau, tace.
(Tigaia)

Sunt patru izvoare
Stau cu gura în jos
Și nu se varsă.
(Țâțele vacii)

Patru merg
Patru stau
Și lapte dau.
(Vaca)

Ciutue butuc
De vechi te-apuc,
Ne vechi te duc.
(Hârdăul)

BRAVURĂ ȘI DREPTATE

De aproape un an și jumătate ne aflăm în război cu Rusia, nu primul pe care-l ducem împotriva uriașului popor asiatic. Bravura soldaților noștri în acest răstimp, cu toată modestia excesivă ce ne caracterizează, va rămâne în istoria omenirii. Sunt cuvinte repetate după aprecieri străine, care ne onorează și pe care ni le însușim, ca dovadă în plus pentru dreptatea românească, una singură în veacuri.

Ne aflăm în toiul luptelor și cu gândul la Dumnezeu, un neam întreg urmărește pe vitejii săi, cu toată încrederea în biruința totală a României.

Războiul cu Rusia nu este o întâmplare și nici rezultatul unor combinații diplomatice. In cei 76 de ani ai României moderne, am avut din patru războaie trei cu Rusia. Cel din 1877 a fost în contra Turcilor, cu care am rămas prieteni. Eroismul celor două lupte adverse a avut drept consecință cunoașterea mai adâncă a celor două neamuri, de aici prietenia și stima, sincere rezultate pentru doi camarazi luptători. Aliatul nostru de atunci a fost o povară pentru popor, iar pentru statul român, abia născut, prietenul a devenit hrăpărețul. Basarabia de sud ne-a fost furată de Rusia țaristă, drept recunoștință pentru vărsarea sângelui românesc întru apărarea onoarei rusești. In războiul din 1916 prietenul și aliatul nostru s'a transformat din nou în adversar. De astă dată, nu ne-a mai răpit pământuri, dar ne-a furat tot aurul și atâtea din comorile de artă. Istoria stă mărturie că Rusia rămâne dușmanul cel mai de temut al destinelor noastre. Chiar alianțele cu acest vecin nu ne priesc. Bunăoară, Dimitrie Cantemir, a mers alături de Rusia și a pierdut.

Astăzi, România modernă se află în al treilea conflict armat cu Rusia. De astădată avem înainte doi adversari: poporul rus, dușman de totdeauna al românismului, cum și concepția bolșevică, ideologie socială ucigătoare. Poporul român este un popor de ordine, de disciplină romană și de eroism dac. Și unul și altul refuză haosul unor concepții internaționale. Dincolo de ele însă rămâne același slavism neîmpăcat, aceeaș tendință asiatică de a cuceri și domina civilizația europeană.

Urmând destinul său, statul român nu putea face altceva decât să se așeze pavăză împotriva forței rusești, creindu-și astfel o nouă viață și pecetluind definitiv un capitol al istoriei sale. In acest chip, înțelegem de ce și astăzi luptăm împotriva Rusiei; este un război al existenței noastre ca popor și stat și nicidecum o luptă provenită din interese diplomatice. Ori unde ne-am fi aflat, rămânem luptători împotriva slavismului și Răsăritului. Destinele noastre stau cu fața spre Apusul european, fiindcă niciodată nu am găsit lumină, prieteni și liniște în Răsărit, fie că a fost vorba de Moscova, fie că ne-am cândit la Constantinopolul bizantin. De aceea, acest război nu este pentru noi o pofta de expansiune în Răsărit, ci o luptă urmare de apărare împotriva Răsăritului. Mergând pe drumul strămoșilor trecute, ne vedem ca și Ștefan cel Mare pavăză împotriva asiaticilor ... cu civilizația europeană să poată dăinui.

Radu Theodorescu

DESPRE LUCRURI ȘTIUTE ȘI NEȘTIUTE

Făgărașul în 1905

Ce nu trezește pentru noi numele acesta de Făgăraș? In ceața timpurilor celor mai depărtate vezi satul românesc de lângă pădure, care-și ia numele de la fagul ocrotitor din care s'a făcut făgăraș spre deosebire de făgaș, precum locuitorilor satului Vlădeni li se zice, în loc de acelaș nume, Vlădenii, — Vlădăreuii. Satul crește, se înalță, în jurul lui se alcătuesc altele. Este acum un adevărat ținut al Făgărașului. Un craiu unguresc, care avea nevoie împotriva păgânilor de la Dunăre de ajutorul Domnului românesc de peste munți, — Ludovic-cel-Mare însuși, — face din acest pământ oltean un dar de împăcare și de ispitire pentru acel Voevod al plaiurilor vecine, pe care-l creiază duce al Făgărașului. După ducele Vlaicu-Vodă vin aiții din acelaș sânge și de pe acelaș Scaun de stăpânire: Mircea, Dan, Vlad Dracul și fiul său, încă mai îndrăcit, Țepeș, apoi frumosul Radu adus pe aripa Turcilor prieteni. Coroana ducală se păstrează apoi numai în titluri și în amintiri.

Ducii-Voevozi aduc dincoace de vârfuri boieri de-ai lor, cărora li încredințează moșii întinse în schimb pentru slujba de ostaș și întâmplătoare daruri. Lângă nobilimea ungurească mai veche de prin vecinătate se ridică acum această nouă tulpină sfioasă a boierimii noastre, stăpâne pe acest pământ arde... ... În mijlocul șesului, la o foarte mică depărtare de șerpuirea lată a Oltului, se lucrează o cetate de privighere, înconjurată de ziduri trainice durate din cărămidă și bolovani. Acolo stau judecătorii de pace și fruntașii de războiu, pârcălabii lui Vodă, mai mari peste toată această voinicime neastâmpărată ce se zbate în jurul lor. (Din N. Iorga).

Epoca fanariotă

Epoca fanariotă nu înseamnă stăpânirea prin Greci. Ca să împiedice aceasta, erau încă destul de puternici boierii din amândouă țările, moșierii cari țineau în mâna lor, prin muncitorii pământului, toată viața țării. Din potrivă, Fanariotul se identifică neapărat cu interesele partidelor boierești: Cantacuzinești în Muntenii, Rusetești, Sturdzești în Moldova.

Caracterul acestei vremi, în ce privește pe boieri, e altul. Mai sever decât înainte se mărginesc rangurile înfățișate prin costume și atribute deosebite. Incă mai de mult ființă acea împărțire în trei clase, acea triplare a boierimii pe care o descrie Dimitrie Cantemir. Acum se alege, ca la Stambul, Divanul cel mare, și cei „cinci de sus" protipendada, sunt numai icoana adunării Vizirului cu cei dintâiu demnitari ai Împărăției Otomane.

Crăciun pârcălabul

Dumneavoastră prieteni prea iubiți mie. Vă fac știre dumneavoastră că cetatea Bucureștilor s'a câștigat Sâmbăta trecută. Deci mă rog de dumneavoastră să binevoiți a lăuda pe Domnul atotputernicul cu organe și cu cântece și cu clopote, cum și noi am făcut în țara noastră, care e și a voastră. Să știți dumneavoastră că domnii și boierii a toată țara s'au supus lui Vlad Vodă. Despre alta, vă rog pe dumneavoastră a ni trimite doi dulgheri, și fiecare trebue să aibă trei slugi, care să-i poată ajuta. Și li se va da o sumă de bani și vor fi ținuți bine cu băutură și mâncare; ... ... rea îi va duce numai la Târgoviște, deci va pune să zidească o casă. S'a scris această scrisoare din porunca dumisale lui Vlad Vodă și acestui aducător al scrisorii de față trebue să-i creadă toate domniile voastre. Dată la Târgoviște, Duminică după aceia, anul Domnului 1476. *Crăciun, pârcălab de Târgoviște* al vostru credincios în toate.

Urmașul lui Ștefan cel Mare

Io Ștefan Voevod, cu mila lui Dumnezeu Domn a toată Țara Moldovei, scriem Domnia Mea la toți boierii, și mari și mici, și la toți județii și la toți sărmanii, de la mic la mare, din tot Ținutul... Și după aceasta așa să vă fie în știre că am luat Domnia Mea lângă mine pe feciorul Domniei Mele Mircea Voevod, și nu-l voiu lăsa de la mine, ci voiu stărui pentru binele lui, ca și pentru al mieu, însumi cu capul mieu și cu boierii miei și cu toată țara mea, până ce va fi în baștina sa, Țara Românească, care-i este dreaptă baștină, cum și Dumnezeu știe, și cunoașteți și voi. Drept aceia vă zic: în ce ceas veți vedea această scrisoare a mea, ci voi în acel ceas să vă întoarceți la locurile voastre, care de unde ați fost și unde ați stat dintru'ntâiu, cu tot avutul vostru câț veți fi având, și să vă păstrați avutul și să arătați unde ați arat și dintru'ntâiu, fără vre-o frică ori grijă și teamă. Căci așa să știți că nu mă gândesc a vă face niciun rău și nicio pagubă, ci să vă păstrați și să trăiți în pace. Și iarăși cine va voi să vie la Domnia Mea și la feciorul mieu Mircea Voevod iar Domnia Mea și fiul Domniei Mele Mircea Voevod îl vom milui și hrăni și cinsti. Și la aceasta este credința Domniei Mele și a boierilor Domniei Mele, mari și mici.

Scris la Târgul de Jos, Mart 15.

SOCOTELI
DE PETRECERE

RASPUNSUL SOCOTELILOR DIN NUMARUL PRECEDENT

4.

3.

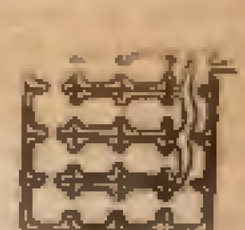

2.

1.

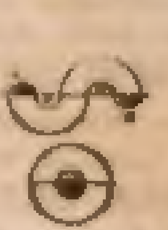

Părțile însemnate 1—4, umple centrul discului.

1. O CHESTIE DE MONEDE

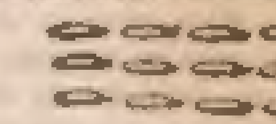

Ilustrația arată 12 monede. Moș Glumici vrea să le schimbăm aranjamentul așa ca să avem 7 rânduri cu câte 4 monede fiecare.

Nu e simplu, dar se poate.

2. O PIATRA CU CIFRE

Moș Glumici se plimbă și dă peste o piatră cu cifre cioplite în ea, așa cum vedem în ilustrație. Uitându-se bine la ea spuse: „Se poate împărți piatra în două părți egale, astfel încât pe fiecare parte să rămână cifre totalizând 15".

Se poate, dar cum?

3. PATRATUL MISTERIOS

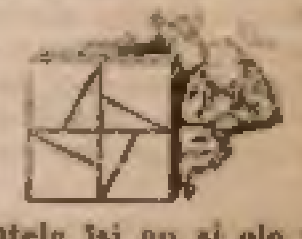

Patratele își au și ele misterele lor, când e vorba de împărțeală. Astfel: din părțile patratului de față să se facă succesiv alte 6 patrate. In fiecare nou patrat, părțile componente trebuiesc să aibe altă așezare.

Pentru ușurință, desenați pe hârtie toate formele noui realizate.

4. PROBLEMA GEOMETRICĂ

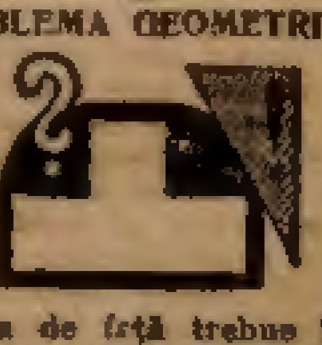

Figura de față trebue împărțită în șase părți. Dar trebue așa tăiată, încât părțile împreunate trebue să dea triunghiul neregulat pe care-l vedem în dreapta ilustrațiunei.

Cum se face împărțeala?

ATAC ASUPRA POSTULUI Nr. 3

Un episod din războiul din stepa calmucă

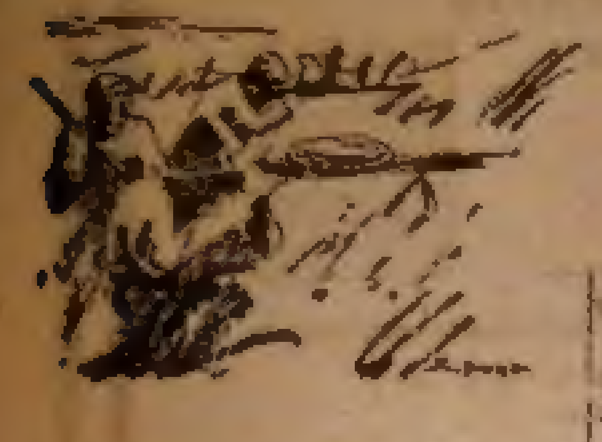

Fruntașul se întorcea cu gamelele cu ciorbă venind dela postul de comandă al batalionului. Soarele apunea într'o baltă de sânge și se ridicau negurile albastre ale stepei. A așezat cu atenție cele patru gamele ale camarazilor pe marginea gropei de adăpost și le-a povestit că inamicul a atacat noaptea trecută un post de sentinele așezat spre miazănoapte. Ca de obiceiu, au apărut brusc, două camioane pline de soldați roșii, venind din taina stepei, a avut loc o luptă scurtă și violentă, în care a murit un soldat român, iar alți doi au fost răniți.

Căpitanul, comandantul al batalionului, socotește că bolșevicii vor mai face asemenea încercări și a recomandat vigilență sporită.

Sergentul își șterge, gânditor, lingura de turul pantalonilor. A cerut să bea apă. A luat o înghițitură și a scuipat-o afară:

— „Tot apă sărată! La dracu! O fi bună pentru calmucii galbeni și pentru cămilele lor urâte, dar nu pentru un creștin ca mine!"

Fruntașul a dat din umeri și a spus ironic:

— „De mâine o să dăm ordin să se aducă șampanie.

— „Tacă-ți fleanca!"

Fruntașul continuă:

— „Ce-i cu tine, drăguțule? Cine te-a supărat? Nu-ți mai place pe aceste plaiuri?"

Caporalul se amestecă împăciuitor:

— „Dă-i pace omului și nu vă mai certați. Ce o să creadă Ivan despre noi?" Și arăta cu lingura spre un plop din depărtare, care părea un deget la orizont și din care inamicul arunca priviri curioase.

Râdeau toții. Se aranjează comod în adăpost și sorb ciorba cu plăcere. Câteodată ridică ușor capetele și ascultă suieratul monoton al vântului. Din întunericul amenințător dinspre partea răsăriteană a orizontului crește, încetul cu încetul, o lună imensă roșie-galbenă. Lumina fantomatică pe care o varsă, transfigurează stepa ca un peisaj antidiluvian. Noaptea totală a sosit, aproape, fără tranziție. Un vânt rece a început să bată pe valea uscată de secetă. Colinele văii sunt periculoase. Pe aici s'ar putea strecura inamicul mai ușor și dacă reușește să surprindă sentinelele nu mai are de parcurs decât trei kilometri pe câmp deschis până la postul de comandă al batalionului. Din această pricină se pusese aci un post de observație, o sentinelă la o use periclitată.

Cei cinci camarazi și-au mâncat restul ciorbei în tăcere. O pasăre mare de stepă a zburat aproape de capetele lor. Luna s'a ridicat mai sus. Lumina ei albă a inundat câmpia fără sfârșit. In depărtare, spre noi, se auzeau sgomote de vehicule, în altă parte se aud răcnete de fiare de stepă.

Sergentul șoptește:

— „Pe aici trebue să-ți ții firea. N'ai băgat de seamă că în această blestemată stepă umblă și strigoii? Ascultați bine noaptea gemetele și țipetele". S'a închinat repede.

Caporalul răspunde disprețuitor:

— „Prostii!"

— „Prostii? Ți-o spun eu: sunt strigoii stepei! Poți să spui tu ce vrei!".

Caporalul adaugă:

— „Ești nebun și vrei să ne înnebunești și pe noi? Nu-l vedeți: se teme de strigoi ca o muiere bătrână".

Sergentul s'a supărat:

— „N'am spus că mi-e frică. Vă spun numai [illegible] sunt; pe aici sunt duhuri nepomenite, care umblă noaptea ca strigoii!".

Din vale se aude un sgomot, întâi încet, apoi mai tare și apoi după aceea a dispărut.

Sergentul a ridicat degetul și spune:

— „Auziți?".

Au auzit cu toții și-au început să se închine.

Primul care și-a făcut curaj a fost caporalul:

— „Strigoi ici și strigoi colo, noi trebue să ne facem serviciul și puțin ne pasă! Voi doi — și arată spre fruntaș și spre unul din soldați — veți face patrulare. Noi ceilalți stăm de sentinelă. Eu voi face primul tur".

Și-au examinat armele și și-au pus grenadele să le aibă la îndemână. Caporalul a așezat pușca mitralieră în poziție de tragere, în așa fel ca să domine valea. Fruntașul și-a băgat două grenate mici în buzunar și a plecat. Ceilalți trei s'au înfășurat în mantale și au intrat sub foaia de cort.

După o jumătate de oră s'a întors fruntașul și le-a șoptit:

— „Nu se vede nimic. Ai spus și posturilor din apropiere să bage de seamă?"

— „Știu și ei".

— „Bine".

Fruntașul a plecat din nou și pașii săi se auzeau prin iarba uscată. Caporalul asculta în urma lui. Se gândea la prostiile pe care le-au vorbit. Ce s'a întâmplat cu sergentul ca să vadă strigoi? Nu cumva s'a îmbolnăvit? Nu cumva și-a pierdut mințile în acest război de stepă și în această singurătate istovitoare?

Sgomotul auzit adineaori în valea întunecată se aude încă odată. Caporalul pune mâna cu putere pe pușca mitralieră. Parcă ar fi apucat o ghitară rece de oțel. Mâine dimineață vom vedea ce se întâmplă în vale. Nu cumva este o groapă de adăpost pe care sueră vântul?

In stepă — frontul nu mai este continuu. Oștile nu mai stau față în față, ci sunt dizolvate de către spațiul imens, cristalizându-se în jurul unor puncte de greutate. Ca și fortările din postul Sabarei, care sunt puncte de reper și legătură, aici se formează posturi în jurul cărora gravitează frontul propriu zis. Războiul capătă aici o nouă înfățișare. Mai mult ca de obiceiu, este nevoie de curaj și inițiativă la aceste posturi. Sentinelele trebue să învingă un peisaj demonic și un dușman perfid și aceasta când te afli la o depărtare de 2000 de km. de patrie.

Era ora 11, când caporalul a deșteptat pe sergent din somn. I-a dat pușca mitralieră în primire și a așteptat până când sergentul și-a revenit din amorțeala somnului. Era friguros și-i clănțăneau dinții. Caporalul avea impresia că odată cu lumina lunii se revărsa o răceală de gheață din spațiile interplanetare.

Sergentul întreabă:

— „N'ai observat nimic?"

— „Nimic. Nici măcar strigoii!"

— „Dă-mi pace cu fleacurile!"

Fruntașul s'a apropiat de ei, s'a aplecat, l-a luat de umeri și l-a scuturat:

— „Scoală! Ți-a venit rândul".

Au mai vorbit în șoaptă, schimbând impresii. Caporalul vrea tocmai să-și aprindă o țigară, când o rachetă luminoasă a țâșnit pe neașteptate la treizeci de pași distanță. Timp de câteva secunde, cei cinci camarazi și-au reținut suflarea. Inbrânciți parcă de o mână nevăzută, au intrat în groapa de adăpost. Deasupra lor zburau rafalele de mitralieră.

Sergentul s'a aruncat pe mitralieră, spunând:

— „Sunt în fața noastră pe vale!"

Totul s'a petrecut cu rapiditate uimitoare deși mai târziu li s'a părut că aceste secunde au durat veșnicii. Brandturile explodau exact în fața lor. Stăteau pe burtă și aruncau grenatele de mână cu forța pe care o dă instinctul de conservare trezit. Trăgeau cu puștile, parcă orbește, deși cu precizie uimitoare, ca într'un vis.

Caporalul și-a pipăit cu mâna stângă locul unde era pistolul ca să tragă o rachetă luminoasă. In lumina albă au zărit căștile pe vale, cască lângă cască, iar la dreapta o mitralieră de soldați. Sergentul a început să tragă neîncetat, strigând:

— „Trageți, fraților, trageți!"

Fruntașul s'a așezat în genunchi și a început să tragă în mitraliera inamică... gloanțele suerau pe la capul lui ca zumzetul unui roiu de albine. Li se terminau gloanțele luminoase.

— Sergentul spune:

— „Grenate de mână în direcția mitralierii".

Cu trei grenate au redus la tăcere focul mitralierii inamice.

Sergentul ordonă:

— „Acum aruncă grenatele în vale!"

Caporalul numără:

— „Unu, doi, trei..." Grenatele explodează cu sgomot. Împușcăturile s'au rărit, se auzeau glasuri — și deodată întreaga fantasmagorie a încetat.

Sergentul comandă:

— „Incetarea".

Soldații îl ascultă și-și așează armele în repaos. [illegible] mai tir. Sergentul cere gloanțe luminoase.

Luminele de magneziu, albe ca zăpada, dansează în toate direcțiile, dar nu se vede nici o mișcare. Numai în fundul văii se aude marș de trupe. Trec câteva secunde și minute aproape fără respirație. Nu cumva se întorc iarăși bolșevicii?

Sergentul se târăște pe burtă cu mitraliera înainte spre vale și deodată sare în sus strigând:

— „Sunt aici!"

A urmat un staccato nebun de mitralieră provocând panică și mișcare la inamic. Când au început ei să tragă, din trei sărituri a fost din nou în adăpost. In timp ce mânuia mitraliera cu mâna dreaptă, arăta cu stânga:

— „Vin acum pe partea cealaltă a văii, din dreapta, vor să ne înconjoare!"

După cum vânătorii încercuesc prada, tot așa și bolșevicii vor să înconjoare postul Nr. 3, strecurându-se pe fundul văii. Cei cinci camarazi au făcut un semicerc de guri cari scuipă foc. Gloanțele se încrucișau deasupra capetelor și brandturile explodau în apropiere. Ce le mai folosesc că se întorceau în toate părțile de unde venea focul și răspândeau glonte cu glonte? Nu se pierduse, oare, partida, de vreme ce în orice clipă se putea rătăci o granată sau o rafală de mitralieră printre ei?

In acest moment, când soarta lor părea pecetluită, a împlinit sergentul o faptă de arme hotărâtoare. A ieșit brusc din adăpost cu mitraliera în brațe și a pășit spre inamic. Ca și cum nu i s'ar putea întâmpla nimic, alerga plecat și trăgea focuri cu mitraliera, strigând ca un nebun. Câteva secunde numai, dar suficiente pentru a decide lupta. Soldații roșii, înspăimântați, au luat-o la fugă împiedecându-se și căzând unii peste alții. In urma lor, sergentul, cu strigăte răgușite de triumf, îi secera fără cruțare.

Cât de repede a început atacul, tot așa de repede a trecut. Din depărtare a mai lătrat o mitralieră. Pe urmă a tăcut. O tăcere dureroasă. Cei cinci camarazi români așteptau nemișcați, ascultând sgomotul inamicului în goană. Au căzut, jos, frânți de oboseală, gâfâind, ca după o grea încordare. Erau prea istoviți, ca să se mai ridice în sus. După ce s'au deșteptat din această transă hipnotică, în care căzuseră în timpul acestei lupte pe viață și pe moarte, s'au îmbrățișat râzând. Se întâmplase și o minune: nici unul n'a fost nici măcar rănit ușor.

Când o patrulă puternică a venit dela postul de comandă al batalionului pentru a le da ajutor, învingătorii se aflau la inventarierea prăzii de război: două mitraliere, o pușcă automată, căști de oțel, multe gloanțe și-un pistol cu gloanțe luminoase. Postul Nr. 3 a întrebuințat în luptă peste 2500 gloanțe și 21 grenade de mână. A doua zi, postul a fost întărit cu încă cinci oameni. După amiază a apărut colonelul în persoană pentru a felicita pe viteji săi ostași. Știrea despre isprava lor s'a răspândit repede. Toți au primit decorații și numele sergentului a fost citat pe ordin de zi.

Se încorona o faptă de arme. O faptă care a învins nu numai inamicul superior numericește, ci și singurătatea istovitoare a unui spațiu demonic.

Serg. t. r. Hans Hartl
Reporter de Război S. M. P.

ZID NECLINTIT, DE CARE SE SPARG ATACURILE BOLȘEVICILOR

Când crâncenul vălmășag de oțeluri și de sânge din marele cot al Donului se va fi domolit, în tăcerea care va cuprinde creștele măgurilor bătute astăzi de valurile trăgătorilor se va putea face, odată cu recensământul miilor de vieți inutil jertfite de inamic și suma actelor de eroism ale regimentelor românești care rezistă atât de admirabil. Se vor afla atunci amănunte într'adevăr sublime din faptele de arme pe care astăzi ne mulțumim să le consemnăm aci doar fugar, slăvind în cuvinte sărace vitejia unor batalioane ale căror drapele și obârșii trebue să rămână încă anonime.

Este cazul acelui regiment de vânători moldoveni care sdravăn înfipt în poziția pe care și-o întărise aproape de Don, a rezistat cu îndârjire o întreagă săptămână înverșunatelor atacuri sovietice, neclintit și sub bombardamentele diminețelor și sub exploziile de foc ale nopții. Intregi companii de trăgători inamici, prinse în ghiarele mitralierelor și lovite din față, din flancuri și crucis, au tapisat pământul din fața acestui brav regiment cu sute de cadavre, — ca niște mușuroaie sure pe giulgiul însângerat al zăpezii...

In vârtejul clocotitor al bătăliei Moldovenii acestui eroic regiment și-au dat măsura deplină atunci când, pomenindu-se brusc atacați și de namilele blindate ale vrăjmașului. Surprinși de tankurile inamicului, cu tunurile anti-car angajate departe în sector, vânătorii de care s'au năpustit cu arme improvizate asupra mastodonților care înaintau să pătrundă în dispozitivul defensiv al regimentului.

Asurziți de uruitul motoarelor, de bubuitul tunurilor de clănțănitul mitralierelor, Moldovenii acestui eroic regiment nu și-au pierdut nici o clipă cumpătul. Lipiți de pământ, au așteptat uriașul vânat lăsându-l să se apropie până la câțiva metri, când svâcnind năprasnic s'au cățărat pe cupolele de oțel, orbindu-le încendiându-le, făcându-le să se răsucească năuce pe loc...

Odată mai mult, Moldovenii aceștia au repetat faimoasa ispravă a Vânătorilor de munte români care cândva, în stepa Nogai se pomeneau atacați în plină noapte de tankurile vrejmașe. Asaltând ditamai ciclopi de oțel cu sticle de benzină, cu granade, cu ce le venea la îndemână, chiar cu paie de grâu aprinse — vânătorii români isbuteau să distrugă în câteva ceasuri 29 care de asalt rusești. Pari de lemn înfipți în șenile, drugi de metal și paturi rupte de arme, toate erau bune spre a bloca roțile mișcătoare, pentru a înțepeni turela, spre a imobiliza șenilele.

Ca un amănunt de augur despre această ispravă românească pe care au mai repetat-o apoi infanteriștii noștri și la Voloskowa, și la Dalnic, — putem aminti că localitatea de stepă unde se petrecea anul trecut acest masacru de mastodonți se chema *Timoscenko*...

ULTIMELE ȘTIRI

INTERNE

Sărbătorirea zilei Unirii

Ziua de 1 Decembrie, ziua Unirii, a fost sărbătorită de întreg neamul românesc cu demnitate și sobrietate.

In toate bisericile din cuprinsul Țării și Capitală s'au făcut slujbe religioase și s'au înălțat rugăciuni pentru sănătatea Majestății Sale Regelui Mihai I, pentru M. S. Regina Mamă Elena, pentru Mareșalul Conducător și Desrobitor, pentru guvern și pentru viteaza noastră oștire.

In Capitală Te-Deum-ul s'a oficiat în prezența d-lui prof. Mihai A. Antonescu, vice-președintele Consiliului de miniștri precum și a întregului guvern.

Legea pentru suspendarea unor pedepse

Ministerul justiției complectează unele lămuriri privitoare la suspendarea și executarea pedepselor pronunțate împotriva unor infractori care fac parte din elementele armatei.

Suspendarea executării pedepselor privind numai pe infractorii condamnați la pedepse privative de libertate, urmează deci că acei condamnați la moarte sunt exceptați dela aplicațiunea legii.

Inaintări în armată

Printr'un decret apărut în „Monitorul Oficial" au fost înălțați la gradul de aspirant medic și farmacist sublocotenent, pe data de 15 Octombrie 1942 o nouă serie de elevi farmaciști din Institutul Sanitar Militar.

Transferări și înaintări în personalul superior al ministerului de finanțe

Pe data de 1 Decembrie a. c., s'au făcut în ministerul de finanțe importante transferări și avansări la gradul de subdirector, director și inspector general.

In curând vor începe lucrările pentru construirea podului peste Dunăre

O delegație tehnică bulgară va sosi în curând în România pentru stabilirea planului construirii podului peste Dunăre.

EXTERNE

Presa italiană despre Mareșalul Antonescu

In „Lavoro Fascista" a apărut un articol intitulat „Fermenți de renaștere după frământarea anglo-iudaică". După ce cercetează situația economică și politică a noului stat ridicat pe ruinele vechilor regimuri, autorul se ocupă de marile realizări actuale și în special de opera Conducătorului, care este într'adevăr părintele patriei sale. După ce face un luminos portret al d-lui Mareșal, articolul încheie cu nădejdea promovării energiilor efective ale poporului.

Solemnitatea dela legația României din Berlin

Marți, a avut loc la legația României la Berlin, solemnitatea decorării unor multor ofițeri superiori germani. Decorațiile au fost înmânate de d. Bossy, ministrul României la Berlin și de d. general Dabija.

Scufundarea flotei franceze la Toulon constitue o înfrângere a Franței

Ziarele franceze scriu că numai francezii răi și inamicii Franței se bucură de scufundarea flotei de război la Toulon. Acest fapt constitue o înfrângere a Franței. Acum trebue să se întrebe cu drept cuvânt dacă Franța n'a pierdut laolaltă Imperiul său colonial, flota și o mare parte din prestigiu.

Un ordin al lui Stalin

In regiunea Toropet, a fost capturat un ordin a lui Stalin purtând numărul 139.

Se ordonă ca fiecare soldat din armata sovietică, care în timpul luptei se va îndepărta cu cel mult 20 metri dela locul său, să fie imediat împușcat de comandanții sau vecini.

Acest ordin ilustrează foarte elocvent vitejia soldatului rus și eforturile ce trebuesc făcute pentru a fi pus în situația de a deveni luptător.

A dispărut comandantul aviației americane din Europa

Se anunță că generalul de brigadă, Duncan, comandantul aviației nord americane din Europa, care a plecat cu avionul din Anglia spre Africa de Nord, nu a mai ajuns la destinație. El a plecat din Anglia la 17 Noembrie și de atunci nu se mai știe nimic de soarta lui.

Moartea fostului prim-ministru al Iranului

Mirza Mogamed Ali Ehan Fanghi fostul prim ministru al Iranului a încetat din viață.

Turcia dorește să colaboreze cu cei ce doresc o pace justă

Presa turcă, constată că Turcia nu și-a schimbat politica sa neutrală și dorește să colaboreze cu cei care năzuesc să aducă o pace europeană, bazată pe ideia de dreptate. Numai în cazul când interesele naționale vor fi amenințate, Turcia, va putea să-și schimbe atitudinea.

Generalul Ramke decorat de Fuehrer

Luni, în cadrul unei sobre solemnități, Fuehrerul a decorat pe generalul Ramke, cu frunzele de stejar la Crucea de Cavaler al Crucii de fier. Generalul Ramke a despresurat ariergărzile Mareșalului Rommel și a eliberat coloanele italiene, cărora li se tăiaseră contactul de către formațiunile blindate.

Un transatlantic englez care tranporta trupe scufundat de un submarin italian

Transatlanticul englez „Gronshide" de 20.043 tone, a fost scufundat de un submarin italian, pe când transporta trupe în Africa. El a fost lovit de 3 torpile și înainte de scufundare, a avut timp să lanseze bărcile de salvare. A doua zi, acelaș submarin a avariat grav vasul „Nea Hellas" de 17.000 tone.

Decemvrie

Joi

3

12

Ort. Sf. Profet Sofonie († 610 a. Chr.).
Cat. Sf. Francisc Xaveriu.
Prot. Cassian.

«Ostași!
Nu uitați, dela mic la mare,
că sunteți într'o brazdă
stăpânită și păstrată prin
sânge și în sânge!»
(Mareșal Antonescu)

Joi 3 Decemvrie — C. R. — 12

Concentrări în Portugalia

Un decret-lege, promulgat de curând în Portugalia, prevede noi concentrări pentru marinarii rezerviști, pentru personalul din marina de comerț, care va căpăta o nouă alcătuire.

Turburări în Congo belgian

In urma recrutărilor ordonate de guvernul american, printre muncitorii negri din Congo Belgian, s'a produs la Iohanesberg, mai multe turburări printre indigeni. In regiunea belgiană a fluviului Congo, posturile de frontieră au primit întărituri militare.

„Cetățile sburătoare" americane nu corespund așteptărilor

Avioanele americane, denumite „cetăți sburătoare", în care se puneau foarte mari speranțe, nu au corespuns așteptărilor. Carlinga este prea scurtă, armamentul ce se poate lua pe bord insuficient, iar agilitatea lor lasă foarte mult de dorit.

Echipajul submarinului francez „151", a fost internat în Spania

Submarinul francez „151", care a fugit Sâmbătă din Toulon, a sosit la Barcelona și a fost dezarmat de autoritățile spaniole, iar echipagiul internat pentru toată durata războiului.

Vapoarele portugheze nu vor mai intra în portul Genova

DIARO DE LISBOA, anunță că date fiind pericolele pe care le întâmpină navigația în Mediterană, s'a interzis vapoarelor portugheze, până la noi ordine, să meargă în portul Genova.

In insula Reunion, francezii au încetat lupta

Luni dimineața, trupele franceze din insula Reunion, au încetat luptele și orice rezistență împotriva agresorilor.

Amiralul Darlan, a proclamat la postul de Radio Rabat, deslipirea Marocului de patria mumă.

Amiralul Darlan, în calitate de înalt comisar francez, și-a arogat depline puteri în Marocul francez.

Ruperea relațiilor între Noua Zeelandă și Franța

Din Welington, serviciul de știri britanic, anunță ruperea relațiilor diplomatice între Noua Zeelandă și Franța.

Ofițeri irlandezi condamnați pentru trădare

Serviciul Britanic de informațiuni anunță că generalul Hugh Mac Ateer, șeful statului major al armatei republicane irlandeze a fost condamnat la 15 ani închisoare, iar doi din ofițerii săi de stat major la 12 ani închisoare pentru pretinsă trădare.

Comuniști condamnați la moarte la Belgrad

O telegramă a Biroului Internațional de Informațiuni, retransmisă de agenția D. N. B., anunță că 11 persoane au fost condamnate la moarte în ziua de 25 Noembrie, pentru sprijinul dat mișcării comuniste de partizani și pregătiri de acte de sabotaj.

Sentința a fost executată la 26 Noembrie.

SITUAȚIA PE TOATE FRONTURILE

OFENSIVA LUI TIMOSCENKO
POATE FI CONSIDERATĂ CA TOTAL EȘUATĂ

Comunicatul Inaltului Comandament din ziua de 1 Decembrie anunța în legătură cu luptele din regiunea Tuapse, că repetatele atacuri bolșevice la nord-est de oraș s'au prăbușit cu pierderi considerabile pentru inamic. De asemenea trupele germane și române au capturat un mare număr de vehicule și material de răsboi.

In sectorul Terek, inamicul a fost respins prin contraatacuri.

In regiunea dintre Volga și Don încercările de atac ale Sovietelor, au eșuat cu mari pierderi pentru bolșevici, deoarece contraatacul german a aruncat pe inamic înapoia pozițiilor lui de plecare. Au fost capturați numeroși prizonieri și pradă de război.

Escadre de avioane de luptă, de bombardament și distrugere au sprijinit cu efect trupele armatei terestre. Formațiuni de avioane de vânătoare au doborît 43 de avioane sovietice, iar artileria antiaeriană alte 8 avioane.

LA SUD-WEST DE KALININ ȘI IN REGIUNEA TOROPEȚ CONTINUĂ LUPTE INVERȘUNATE

Instalații de cale ferată și adăposturi de trupe de pe cursul mijlociu al Donului au fost bombardate zi și noapte, pe când în regiunea Kalinin—Toropeț luptele continuă tot mai crâncene. Avioanele de luptă și de bombardament în picaj au dat atacuri nimicitoare în sbor razant împotriva pregătirilor de tankuri și a coloanelor în marș. De la 20 până la 30 Noembrie, trupe ale armatei terestre au nimicit pe frontul din răsărit 1024 tancuri sovietice iar alte 146 au fost distruse prin atacuri aeriene și de antiaeriana aviației

VIE ACTIVITATE PE FRONTUL AFRICEI DE NORD

Pe frontul Cirenaicei au avut loc numai lupte locale, dar vii. Coloane britanice și o bază aeriană au fost atacate cu bombe și armele de bord de către aviația germană. Trupele blindate germane și italiene, puternic sprijinite de aviație, au atacat formațiuni motorizate inamice înaintate în Tunisia și au luat prizonieri.

Aviația a bombardat continuu instalații portuare în Bone și Alger. Printre altele, a fost lovit și un mare vas de transport.

COMUNICAT SPECIAL GERMAN

Un comunicat special al Marelui Cartier al Fuehrerului, anunță că luna Noembrie a înregistrat cel mai ridicat procent de vase inamice scufundate de forțele navale și aeriene germane. In total, au fost scufundate 186 de vapoare cu o deplasare globală de 1.035.200 tone. Așa că, succesele din luna Septembrie au fost întrecute cu 23.500 tone.

Prin aceasta s'a atins cel mai mare număr de tone scufundate într'o lună în acest război.

In lupta împotriva vaselor de război, submarinele germane au scufundat în această lună 3 crucișetoare, 8 distrugătoare, 2 corvete și un submarin. In plus, ele au mai avariat prin torpile un vas purtător de avioane, 2 crucișetoare, 3 distrugătoare, precum și mai multe vase de escortă. In ce privește vasele de transport, în Atlanticul de Nord și de Sud, în Oceanul Inghețat de Nord, în apele din vecinătatea Oceanului Indian și în fața coastelor Africei franceze de nord, 149 de vase inamice de comerț și de transport.

In cifrele de mai sus nu sunt cuprinse și greiele pierderi ale flotei de transport și comerț sovietice.

Tipografia Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIA TRAIANA", București Str. Sărindar, 5-7-9 (tel. 3.54.30), înmatr. sub Nr. 150 ... la Reg. Oficiului Comerțului București. Tipărită la 3-XII-1942